Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII
SERIA II
NR. 5734

6 PAGINI
25 BANI

SÎMBĂTĂ
28 OCTOMBRIE
1967

DOCUMENTELE PLENAREI C. C. AL P. C. R. — ÎN DEZBATERE

MĂSURI DE LUMINOASĂ PERSPECTIVĂ PENTRU VIITORUL ȚĂRII

SIDERURGIȘTII DE LA HUNEDOARA PROPUN...

Documentele recentei plenare a C.C. al P.C.R. sînt dezbătute cu însuflețire în cele mai mari întreprinderi din țară. Alaltăieri (26 octombrie) a avut loc dezbaterea lor cu activul de partid al Combinatului siderurgic din Hunedoara — principalul furnizor de metal al țării.

Vorbitorii — furnaliști, oțelari, laminatori — și-au exprimat profunda adeziune la măsurile preconizate de partid pentru creșterea continuă a eficienței activității economice, au adus argumente concludente în scopul susținerii lor și au făcut propuneri interesante pentru îmbunătățirea acestora și a întregii activități a combinatului. *Prin înființarea centralelor industriale*, spunea unul dintre vorbitori, *se vor înlătura anomaliile existente în domeniul aprovizionării și desfacerii, se va elimina birocratismul generat de existența direcțiilor generale din ministere, verigi intermediare între întreprinderi și conducerea ministerului, care în modul cum lucrează în prezent nu-și mai justifică existența.* Un exemplu, spune un alt vorbitor, e elocvent în acest sens. Combinatul nostru își procură laminatele pentru uz intern de la baza 1 Pești, laminate produse de către... noi, iar întreprinderea de construcții siderurgice Hunedoara își aduce laminatele necesare pentru construcția laminorului Bluming 1.300 mm., de la Oradea, deși ele sînt produse la Combinatul siderurgic Hunedoara. Asigurarea cu materii prime se face de către Direcția generală fără ca cei de la combinat să fie consultați. În momentul de față, pe rampele combinatului se degradează peste 60.000 tone de cărbune. Cauza ? În loc să fie adus cărbune pentru cocs marca 35, a fost adus cărbune marca 34, care nu poate fi utilizat. Centralele industriale, a fost părerea tuturor vorbitorilor, vor rezolva cu operativitate astfel de probleme, vor acționa cu mai bune rezultate în direcția reducerii timpului de procurare a utilajelor din import, vor înlătura cantitatea excesivă de muncă depusă cu întocmirea statisticilor.

Gestiunea economică proprie va stimula eforturile de realizare a economiilor ; mobilitatea sporită și autonomia funcțională vor da un nou impuls producției, vor întări răspunderea salariaților la locul de muncă cît și a întreprinderilor. Atașamentul la noile măsuri inițiate de partid pe linia organizării și planificării economiei, angajamentul că toate sarcinile pentru acest an vor fi îndeplinite și depășite, au fost exprimate unanim la sfîrșitul dezbaterilor printr-o vibrantă telegramă adresată conducerii partidului nostru, tovarășului Nicolae Ceaușescu personal. Reproducem cîteva din zecile de propuneri făcute de participanții la dezbatere :

Maistrul Nicolae Mărculescu secretarul comitetului de partid de la secția II-a furnale :

1) *Să ia ființă la Hunedoara o centrală industrială siderurgică dată fiind pondetea combinatului siderurgic*

AL. BĂLGRĂDEAN
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Hunedoara

(Continuare în pag. a V-a)

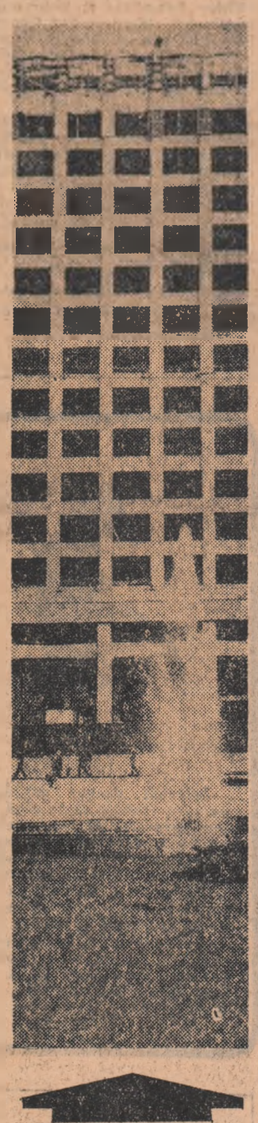

Un nou bloc turn își înalță supla siluetă în centrul bătrînului Iași.

Foto : O. PLECAN

SATUL DE MÎINE

Sistematizarea localităților rurale așa cum se arată în recentele documente elaborate de conducerea partidului e determinată de însăși structura economică și spirituală în continuă ascensiune specifică satului românesc. Rămînerea în urmă a sistematizării localităților rurale ar constitui o frînă în punerea în valoare a tuturor condițiilor ce concură la prosperitatea satelor.

Inconsistența unor studii teritoriale și deficiența colaborării dintre diverși beneficiari a făcut posibilă amplasarea nerațională a diferitelor investiții (alimentare cu apă, canalizare, energie electrică) ducînd la irosirea de fonduri materiale și bănești. Se știe că în momentul de față există localități cu case foarte răzleț construite în care delimitarea unei vetre de sat aproape că nu se poate face.

O asemenea dezvoltare neorganizată se întîlnește și în regiunea Suceava unde nu mai puțin de 825 sate sînt subordonate celor 217 centre de comună. Dacă luăm în considerare faptul că din numărul total de sate circa 280 au sub 500 locuitori, iar 281 între 500 și 1000 locuitori ne putem face o imagine concludentă asupra modului în care s-au dezvoltat așezările rurale sucevene. Numărul mare de sate din componența comunelor dispersate uneori pe distanțe de pînă la 15 km se întîlnesc mai cu seamă în raioanele de șes Botoșani, Săveni, Fălticeni. În zonele de munte gospodăriile sînt și mai dispersate. Deși în interiorul vetrelor suprafețe construibile au alte utilități. Cetățenilor care ar dori să-și ridice case noi sau să-și strămute gospodăriile din extravilan în vetre de sat, legislația încă în vigoare, nu le oferă posibilități. În afară de aceasta, datorită necunoașterii sau nerespectării întocmai a instrucțiunilor de reperimetrare a vetrelor de sat au fost incluse grupuri izolate de case de locuit lipsite de dotări sociale sau cu un fond de locuit necorespunzător fără perspectiva de dezvoltare în viitor.

Asemenea cazuri pot fi întîlnite în comunele Vîrful Cîmpului, Prodina (Rădăuți), Ciumulești (Fălticeni), Moldova Sulița (Cîmpulung) și în multe altele.

Pornind tocmai de la o analiză științifică a situației actuale, de la faptul că satul reprezintă unul dintre cele mai complexe procese de viață, proiectul supus dezbaterii publice oferă jaloanele principale ale așezării și dezvoltării satului de mîine. Arhitecți și proiectanți din cadrul instituției noastre au executat în ultimii ani studii de sistematizări teritoriale complexe pentru două raioane cu caracter predominant agricol — Botoșani și Dorohoi. În curs de elaborare fiind cele pentru raionul Săveni. Prin acest studiu, în raport de echiparea tehnică, rețea de circulație, nivelul bazei materiale și sociale culturale, s-a propus gruparea așezărilor rurale stabilindu-se interdicții de construcții de orice fel într-un număr de circa 65 la sută din numărul total al satelor.

Totodată, s-a propus stabilirea unor localități

EUSEBIE LAȚIȘ
arhitect D.S.A.P.C.-Suceava

(Continuare în pag. a V-a)

LANURI DE PORUMB LINIȘTITE

Străbăteam de două zile ogoarele cooperativelor agricole din raionul Medgidia. Principala temă în discuțiile cu specialiștii întîlniți, cu mecanizatorii și țăranii cooperatori : lucrările agricole din actuala perioadă. Din notările făcute în bloc-notes desprindem :

Semănatul grîului este încă în toi la toate cooperativele agricole vizitate. La Cooperativa agricolă din Peștera mai sînt de semănat încă 180 de hectare ; la Izvorul 135 ; la I.A.S. Peștera circa 300 ; la Cooperativa agricolă din Rasova 200... În cele 28 de unități agricole din raionul Medgidia cuprinse în raidul nostru mai erau de semănat aproape 3 500 hectare (Aceasta, după aproape o săptămînă de la parcurgerea în întregime a perioadei socotită ca optimă, după ce la organele raionale se „știe' că semănatul este o lucrare închisă (? !). Combinele stau nefolosite, în timp ce consiliile de conducere spun, că duc lipsă de brațe de muncă, iar porumbul se află încă în cîmp pe suprafețe ce întrec de 2—3 ori pe cele eliberate.

La cooperativa agricolă Peștera, o combină pentru recoltatul porumbului stă nefolosită de cîteva zile. În aceeași situație se află și cele repartizate la cooperativele agricole Cuza Vodă, Tortoman, Corbu de Sus, Ciocîrlia.

În lanurile de porumb ale cooperativei agricole Castelu erau, marți 24 octombrie, 23 de oameni. Între aceștia numai cinci tineri. Unde erau ceilalți ? „La ale lor" — ne-a răspuns un bătrînel. „Unii sînt după nuntă, că au fost vreo trei nunți în sat, alții se mai învîrtesc pe lîngă casă"...

Stăm rău cu recoltatul, ne spunea președintele Cooperativei agricole din Rasova. Dar știți de ce ? Nu avem nici brațe de muncă și nici atelaje. Majoritatea sînt la vie. Și nici acolo nu se asigură ritmul propus de recoltare pentru că la Vinalcool, unde tovarășii spun că nu au suficientă capacitate la prelucrare, ne stau mașinile și căruțele cîte o jumătate de zi. (Observația e justă !...)

La cooperativa agricolă din Medgidia, două tractoare stau din cauza unor mici defecțiuni. Lipsa unor piese de schimb le ține în capătul tarlalelor. La Mihail Kogălniceanu, trei tractoare sînt defecte. Cîțiva kilometri mai încolo, la Poarta Albă, alte trei ; la Tîrgșoru patru, la Izvorul unu, la Lumina două. O cifră totală : luni și marți au stat la brigăzile de tractoare din raionul Medgidia, din diverse motive, cel puțin 4—5 ore — 89 de tractoare. La raion se știa de un număr mult mai mic — ceea ce înseamnă că, pe undeva, se ascunde realitatea. Iată, de altfel, principala cauză a întîrzierii cu semănatul grîului.

...Cîmpul îți dă, dar în magazie nu-ți pune. Și, în raionul Medgidia, drept urmare a muncii depuse un an întreg, producțiile de porumb sînt, în toamna aceasta, bune : în medie peste 3 000 kg boabe la hectar. În magazii, însă se află depozitată recolta numai a jumătate din suprafața cultivată. Ritmul în care se lucrează acum — circa 350 hectare zilnic — lasă să se deducă faptul că cel puțin încă o lună de zile mai trebuie să treacă pînă cînd și ultimul știulete se va afla la adăpost. Acum, se motivează în fel și chip întîrzierea. Unele din cauze sînt într-adevăr obiective care, practic, nu puteau fi evitate. Altele sînt inexplicabile. 36 de combine C.T.-2 R. de

GH. FECIORU

(Continuare în pag. a V-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE,

EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

„CERCUL DE PRIETENI"

Eugen P., din clasa a VIII-a, trimite la redacția noastră o scrisoare din care cităm următorul fragment :

„...În tot acest timp cît m-am îndreptat, părinții nu le dădeau voie colegilor mei de clasă să discute cu mine și deci eram tratat ca un străin în clasa mea, nebăgat în seamă de nimeni. Mă simțeam singur, voiam să-mi fac noi prieteni, dintre colegii buni, dar aceștia mă refuzau. Văzînd că nu mă pot apropia de ei m-am reîntors la vechile obiceiuri și la vechii mei derbedei. Din cauza lor și a mea sînt lăsat repetent în clasa a V-a"

În urma unei înțelegeri avute cu noul diriginte, profesorul Gheorghiu, Eugen P. încearcă din nou să revină la linia de plutire. Cităm în continuare :

„Încetul cu încetul m-am schimbat total...

Căutam din nou să leg prietenie cu copiii din noua clasă, însă fără nici un rezultat. Fără nici un prieten adevărat, părăsit și de ceilalți prieteni", era din nou singur în fața oamenilor...

— E un copil retras, spune profesorul Gheorghiu, dirigintele clasei. Relațiile dintre el și colegii lui constituie într-adevăr o problemă. Băiatul a avut în trecut un cerc de prieteni, un mediu care și-a pus amprenta pe comportarea lui. Avea numai note proaste, a rămas repetent. Copiii l-au evitat, e normal. Mi-a trebuit multă răbdare ca să-l înțeleg, să descopăr fondul bun din copil, să-l ajut să meargă pe un drum sănătos. În clasa a V-a am avut o discuție cu el. În urma înțelegerii intervenite între noi, elevul P. s-a îndreptat la învățătură și la disciplină ; i-am

EUGEN CHIROVICI

(Continuare în pag. a V-a)

ÎN PAGINILE 3—4

PRELUDIU

SUPLIMENT PENTRU ELEVI

„AUTOPORTRET"

„Preludiul" din acest număr poate surprinde. L-am obișnuit pe cititorul nostru elev cu un supliment cultural-științific și iată sîntem datori cu o explicație de ce acest prim număr din noul an școlar are un profil aparte. Ni s-a părut firesc să luăm în seamă cele cîteva zeci de pagini rupte din caietele școlare pe care o întreagă clasă a XI-a — eleve și elevi dintr-un liceu bucureștean și-au așternut gîndurile despre ei înșiși. Ideea de a-i solicita într-o confesiune — compunere sau extemporal — sub titlul „Autoportret" sau „Eu despre Mine", aparține unui tînăr profesor, care, bazîndu-se pe comuniunea sa cu clasa, bizuindu-se pe relațiile de sinceră afectivitate cu elevii săi, a avut îndrăzneala pedagogică să le ceară o destăinuire și să le propună un voiaj interior, fără a încălca cu nimic și a le brutaliza cumva intimitățile adolescentine. De fapt, un apel la curajul și putința de a se autodefini.

Surprinși, dar nu contrariați, aflați poate pentru prima oară în fața întrebării „ce știi despre tine", la care li se cerea să răspundă în scris — au încercat o autoanaliză, atît cît poate fi ea făcută într-o oră de clasă în fața hîrtiei și față în față cu sine. Unii au revenit după un timp. Spontan, dar trădîndu-se că nu era întîia oară cînd s-au gîndit la ei înșiși, știind sau intuind cum poate arăta un autoportret, au făcut apel la memoria oglinzii „de acasă" pentru creionarea calităților fizice — care, după cîte ne-am dat seama, nu le sînt deloc indiferente — și la o oglindă interioară în stare să cuprindă universul lor spiritual și afectiv, să-i apropie de ei înșiși. S-au văzut așa cum sînt sau așa cum cred ei că sînt și cum eventual, ar putea fi, alcătuindu-și categorii proprii cu calități, defecte și dorințe. Lucizi și exacți, adesea dovedind că nu „umblă" zadarnic cu ei înșiși de 17 ani, critici, unii pînă la devansarea unor calități pe care, cred ei, ar trebui să le aibă acum, alții mimînd trăiri mult prea mature, tristeți, dezamăgiri și însingurări, unii pozînd teribilist în conținutul aprecierilor și în limbaj, alții vroind să fie originali, unii autoironizîndu-se, fiind uneori confuzi, alteori livreți, privindu-se cu ochiul altcuiva ori temîndu-se de ceea ce alții ar putea spune despre ei. Sinceritatea și franchețea — chiar dacă e vorba de sinceritatea pozei, a mimării, etc., care tot sinceritate este — dau rîndurilor scrise autenticitate și un farmec pe care credem că-l vor remarca cititorii.

Am lăsat acest „tablou" al cunoașterii de sine, făcut „la prima mînă", fără retuș, chiar dacă pe undeva cenușiul și umbrele nu sînt la locul lor, se întind și peste hotarele luminii, ale culorilor limpezi. Nu corectăm nimic, nu retușăm, deși în unele cazuri autoportretele sînt vulnerabile — în definiții, principii, justificări — deși nu pot fi acceptate toate fără rezerve. Oricum, la această vîrstă, cînd maturitatea nu s-a ales de adolescență, autoportretele nu pot arăta ca o lucrare definitivă, ci doar ca o schiță. Le publicăm deci, așa cum ne-au parvenit.

Oferim totodată, tuturor elevilor care subscriu intenției noastre posibilitatea să participe la realizarea în continuare a acestui „Autoportret" în două moduri : scriindu-ne despre ei înșiși, despre ceea ce cred despre părerile altora asupra lor etc., aproximativ așa cum reiese din autorportretele publicate azi. O a doua posibilitate de participare, utilizată de cei care din diverse motive nu vor să-și divulge autoportretul, este exprimarea prin scris a unor opinii privind particularitățile, modul de judecată, gusturile, calitățile și defectele celor cărora în numărul de față le publicăm autoportretele.

Această dezbatere a elevilor pe care coloanele „Preludiului" își propun să o găzduiască este și, implicit, un concurs al celor mai interesante opinii, al celor mai valoroase atitudini, al celor mai expresive calități de comunicare.

PREMII

Concursul „Preludiu" inaugurat astăzi va fi dotat cu ȘASE PREMII.

Trei premii se vor acorda pentru valoarea expresiei comunicării iar trei vor remarca cele mai interesante puncte de vedere asupra unora din autoportretele publicate.

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

PROTOCOLUL ADUNĂRILOR GENERALE

Adunarea generală este pindită de primejdia formalismului. Atît modul ei de desfășurare, cît și noțiunea de ansamblu intră treptat într-o zonă de umbră, pierzîndu-și astfel contururile, sub privirile indiferente ale unor organizatori care au datoria s-o scoată la lumină. În loc să fie cadrul unor dezbateri aprinse și pline de idei, așa cum o cere statutul și cum e firesc să fie, a început să devină cadrul monotoniei și plictiselii. Dintr-o obligativitate pentru fiecare organizație, este pe cale să ajungă o obligație.

Cauzele care concură la apariția unor asemenea situații sînt mai multe și uneori apar toate la un loc, într-un mod bine strins. Ne propunem să tragem cîte un semnal de alarmă pentru fiecare din ele.

Al doilea semnal!

Formula de deschidere este aproape întotdeauna aceeași: *„Pentru buna desfășurare a lucrărilor propun să alegem un prezidiu format.. Dacă sînteți de acord cu numărul propus... Supunem spre aprobare dacă îi votăm în bloc sau pe rînd.. Tovarășii aleși în prezidiu sînt rugați să poftească...“*

O formulă simplă și, în aparență, inofensivă, menită doar să creeze un cadru organizat desfășurării adunării. Și totuși, de la bun început, formula aceasta desparte, așezată o barieră: prezidiul și „ceilalți“, cei de la masă și „masa“ din sală.

Toată lumea știe că prezidiul este „aranjat“ dinainte, că și cu cel care va face propunerea s-a discutat din timp, însă toți se prefac că nu știu nimic și acceptă ca pe o inițiativă personală mîna ridicată ascultător în sus cînd se aude întrebarea: „Cine *vrea* să facă propuneri?“

Formulele „protocolare“ cu schematismul lor invariabil, cu formalismul lor s-au înfipt atît de adînc în obișnuință, încît nu se mai întreabă nimeni la ce servesc în fond, dacă sînt utile sau nu, dacă nu cumva dăunează mai curînd. Iar nu de mult, cînd am pus întrebările acestea unui mare număr de activiști U.T.C., o bună parte din ei au răspuns că dacă vrem să avem cu adevărat dezbateri în adunările generale, e necesar să mai simplificăm formele și că *protocolul acestora este cu atît mai nefiresc, cu cît toți cei din sală sînt prieteni între ei*“ — după cum mi se preciza, sintetizîndu-se într-un fel, la Comitetul orășenesc Constanța al U.T.C. O altă parte a interlocutorilor a susținut însă că momentul deschiderii nu durează, la urma urmei, decît 8—10 minute, ceea ce n-ar împiedica cu nimic desfășurarea ulterioară a adunării. Și totuși cele 10 minute sînt suficiente ca să imprime o anumită stînjeneală, o notă lipsită de firesc, care mărește distanța dincolo de cei cîțiva metri.

Cu toate acestea, dacă am da vina numai pe cele cîteva fraze-tip, rostite mai mult sau mai puțin convingător, am fi nedrepți. Distanța nu o creează ele, ci oamenii care le rostesc și care sînt străini de viața intimă și de problemele organizației respective. Senzația de răceală, de înstrăinare, pe care o au deseori tinerii care, așadar, și o explicație concretă în aceea că în fața lor, la masa prezidiului, stau de fapt, niște străini. Cel mult secretarul organizației lor este acolo. Apoi însă este „tovarășul de la raion“ sau „tovarășul de la oraș“, sau și unul și altul, eventual și cineva de la regiune, din politețe este chemat și reprezentantul vreunei alte organizații obștești și așa mai departe. Adică tocmai cei care ar trebui să fie simpli invitați, pentru că sînt veniți de undeva din afară și nu cunosc toate încheieturile vieții de organizație din locul acela, cei care ar trebui, pur și simplu, să stea în scaun și să asculte, tocmai ei sînt puși să *conducă* dezbaterile unei adunări *pe care nu o cunosc*. Nu odată mi s-a întîmplat și mie ca, participînd la o adunare generală să fiu propus în prezidiu, fără să se știe de unde sînt și pentru ce am venit, pentru simplul motiv că eram „un străin“. Tinerii, prin urmare, „au învățat lecția“ și o pun în aplicare dintr-un nefericit act reflex. Iar cînd mai uită și ei, se sesizează tocmai invitații, cei din afară, că n-a fost respectat „protocolul“. Într-un centru de regiune mi s-a relatat, cu intenție de reprobare, următorul fapt: la organizația de bază de la DSAPC fusese solicitat un conferențiar care să vorbească despre unele probleme de politică externă. Invitatul nu a fost însă așezat în prezidiu, ci în primul rînd de bănci. Cum se poate așa ceva? — se întreba interlocutorul meu. Deși, dacă stăm să judecăm bine, nu numai că se poate, ci așa ar trebui să fie întotdeauna, deoarece prezidiul are un rost precis — de a conduce adunarea — or, invitatul nu este decît un oaspete, care are doar o prezență pasageră. Locul lui nu este la prezidiu.

Cu un prezidiu „ales“ însă în felul acesta, odată, de două, de trei, de N ori, distanța de care aminteam capătă, treptat, și manifestări concrete: tinerii încep să creadă că iau cuvîntul nu pentru cei din jurul lor, care trebuie să fie inevitabil primii interesați de ceea ce spun ei înșiși, ci pentru prezidiu, pentru „tovarășii de la raion“. O întîmplare la care am fost martor nu demult a avut o desfășurare oarecum anecdotică dar constituie un argument profund serios. O fată s-a ridicat să vorbească. Dar drept în fața ei se afla o coloană de susținere. Groasă. Prezidiul dispăruse aproape în întregime după ea. Și fata se sucea nesigură, cînd la dreapta, cînd la stînga, cînd iar la dreapta și nu știa cui să se adreseze: nu reușea să vadă prezidiul. Pînă cînd un tînar de lîngă ea a tras-o de mînă și i-a șoptit: întoarce-te și tu într-o parte puțin, că doar pentru noi vorbești, la urma urmelor.

Și atunci, dacă lucrurile stau în felul acesta, de ce nu putem renunța la cîteva astfel de procedee formale, exterioare, fără de care adunarea generală nu ar avea decît de cîștigat? Nu putem pentru că activiștii înșiși sînt uneori cei care le susțin, care s-au obișnuit în asemenea măsură cu ele, ca și cu propria lor rutină, încît li se pare că nu se mai poate altfel. Cîțiva preopinenți au adus ca argument nepricepe-rea secretarilor organizațiilor de bază, din cauza căreia este nevoie, pare-se, de o anumită orientare a adunării, de *cineva* care s-o orienteze. Argumentul este atît de anemic, încît nici nu mai sînt necesare comentarii. Sub formula „lipsei de pricepere“ se ascunde de fapt lipsa de încredere a activistului în oamenii cu care lucrează sau, dacă există cu adevărat, această nepricepere se datorește tot faptului că nu li s-a dat posibilitatea să „și-o cîștige“, fiind lăsați să conducă. Aici a intervenit un alt argument: pentru conducerea unei adunări este necesară o anumită experiență, există o *știință a conducerii adunării* — după cum este de părere, de pildă, o activistă a Comitetului regional Dobrogea al U.T.C. Însă nici de data aceasta nu este vorba de o știință propriu-zisă, ci doar de abilitatea de a mînui cîteva fraze ca cele arătate la început. *Adevărata știință, dacă putem folosi acest cuvînt, se cere mai curînd în perioada de pregătire a adunării*, adică tocmai acolo unde activiștii nu prea își aduc contribuția pentru că de multe ori ei fac act de prezență numai în ziua ținerii ei. Și în felul acesta experiența lor, chiar bogată fiind, nu se poate valorifica decît parțial, într-un ajutor de suprafață, neconsistent. Iar actul conducerii propriuzise a adunării nu cere deloc cine știe ce talente sau norme „științifice“, ci doar o prezentare convingătoare a problemei puse în discuție și urmărirea înscrierilor la cuvînt. *La modul acesta, oricare membru al organizației de bază ar fi în stare să conducă dezbaterile unei adunări și chiar ar putea-o face, eventual, fiecare, pe rînd.* O asemenea propunere există de mult, s-au făcut chiar mai multe în sensul acesta și pe parcursul anchetei: ce-ar fi dacă i-am lăsa și pe „simplii“ membri ai organizației de bază să conducă, pe rînd, cîte o adunare generală? *Experiența nu se cîștigă doar decît printr-o participare directă, personală, nu stînd și privind la alții.*

N-am văzut însă pînă acum nicăieri să se pună în aplicare o astfel de încercare, nici măcar din curiozitate. Pentru că, dacă s-ar face, ar ieși dintr-odată în evidență, goale-goluțe, formulele de protocol și s-ar vedea atunci că acestea sînt de fapt mai mult pietrele care saltă deodată roata căruței pe un drum drept. Inerția este dușmanul principal în calea unei asemenea idei. Mai sînt încă activiști U.T.C. care își închipuie că sînt foarte necesari dacă se așează, protap, în fața adunării generale, și decretează: „Vă propun să mă alegeți în prezidiu...“.

În locul tuturor acestor formule... formale, care îngreunează și pe parcurs desfășurarea adunării (vezi, de pildă, tipul de frază: *„Supunem spre aprobare adunării dacă tovarășii pot pleca...“*), simplitatea este atributul suprem și unicul pe care îl propunem. *Simplitatea a caracterizat dintotdeauna acțiunile cele mai profunde și mai pline de eficacitate.* Este momentul să ne întrebăm dacă nu și complicarea cu bună știință a unui act atît de limpede în esența sa a avut drept rezultat lipsa de eficacitate, evidentă în multe adunări generale. Falsa solemnitate ce li se imprimă de nenumărate ori este de natură să pună bețe în roate tocmai scopului lor principal — caracterul lucrativ, operativitatea și eficiența. Solemnitatea își are și ea un rost bine stabilit, în momentele festive, altminteri, dacă apelăm prea des la ea, se poate banaliza.

Iată de ce mă gîndesc că, în realitate, modalitatea după care se desfășoară în prezent toate adunările generale nu-și găsește justificarea decît o singură dată pe an: în adunările de dare de seamă și alegeri. Momentul acesta trebuie să fie într-adevăr solemn.

D. MATALĂ

ACTUALITATEA PENTRU TINERET

BREVIAR COTIDIAN

Acad. GH. VRÎNCEANU despre: „Întîlniri științifice la Bologna și Trieste“

Recent întors de la Bologna, unde a participat la lucrările Colocviului internațional de geometrie diferențială academicianul Gh. Vrînceanu ne-a vorbit despre participarea oamenilor de știință români la această importantă reuniune științifică.

— Recentul Colocviu internațional de geometrie diferențială, ne-a declarat acad. Gh. Vrînceanu, a reunit la Bologna matematicieni de renume din 16 țări, și a dezbătut cîteva probleme actuale ale cercetării teoretice și aplicative în geometria diferențială. Delegația română și-a adus din plin aportul la reușita colocviului prezentînd șapte comunicări și conferințe întîmpinate cu viu interes. Personal am prezentat o conferință cu titlul „Varietăți diferențiabile cu curburi plane de același semn“.

Cu prilejul Colocviului mi s-a făcut deosebita cinste de a fi numit, împreună cu alți trei matematicieni, italienii Enico Bompiani și Beniamino Segre, și francezul Charles Ehresmanes, doctor honoris causa al Universității din Bologna, în cadrul unei ceremonii solemne prezidate de rectorul universității.

După închiderea lucrărilor Colocviului de la Bologna am luat parte la cel de al VIII-lea Congres al matematicienilor italieni care a avut loc la Trieste. Am prezentat, cu acest prilej, o comunicare asupra unei clase de spații riemaniene și o conferință privind unele aspecte matematice ale Teoriei relativității.

Un examinator electrotehnic: „VERFIX“

La Școala tehnică de radio și televiziune, din cadrul Grupului Școlar U.C.E.C.O.M. București a intrat în uzul didactic un procedeu original de notarea răspunsurilor elevilor. Este vorba de mașina electro-mecanică de învățat „Verfix“ realizată după proiectul ing. Liciu Selmereanu și prof. Constantin Preda, cadre didactice din școală. Aparatul înregistrează răspunsurile elevilor printr-un sistem de relee oferind examinatorului posibilitatea să cunoască precis măsura în care întreaga clasă, chiar fiecare elev în parte, și-a însușit cunoștințele transmise. Manevrarea aparatului se desfășoară simplu, după următorul tipic: profesorul lansează, verbal, întrebarea în clasă după și o pauză de gîndire elevii răspund, individul, prin simpla apăsare pe unul din butoanele unui contactor montat discret în banca fiecărui elev. Răspunsurile, se înregistrează electric — pe un panou central aflat la catedră. Dintr-o privire se știe precis calitatea răspunsului și numele elevului care l-a dat. „Verfixul“ economisește din timp, reducînd simțitor din durata verificării cunoștințelor, afectînd astfel un timp mai mare pentru explicarea noilor lecții. Aparatul dă bune rezultate la matematică, la toate disciplinele tehnice, și în special la gramatică și în studiul limbilor străine. Procedeul, foarte agreat de elevi, a reușit, în mod excepțional, să dubleze capacitatea de atenție a examinaților, obișnuind pe elev să raționeze prompt, să se exprime concis și clar.

După experimentarea cu succes, creatorii „Verfixului“ elaborează acum o metodică de folosire a aparatului, potrivit fiecărei discipline de învățămînt.

I. M.

CĂRȚI MUZICALE

Au poposit zilele acestea în rafturile librăriilor cîteva cărți pe teme muzicale de maxim interes în opera de popularizare a valorilor artistice:

— Amplul eseu al lui Amédée Gastoné (în traducerea lui Ileana Rațiu și Doru Popovici) despre **„Arta gregoriană“** unul din cele mai revoluționare momente ale istoriei muzicii.

— Lucrarea criticului francez Emil Vuillermoz, **„Viața sentimentală a lui Chopin“** sintetizînd cu farmec publicistic (într-o excelentă traducere aparținînd criticului J. V. Pandelescu), cîteva episoade din viața și creația marelui bard al Poloniei.

— Cunoscuta lucrare despre viața și opera lui **Richard Wagner** a lui **Emanoil Ciomac.** Lucrarea reprezintă reeditarea integrală a volumului apărut în 1934.

— Un remarcabil volum prin adîncimea documentării și investigațiilor muzicologice pe care Niculae Parocescu îl închină unuia dintre înaintașii muzicii românești — compozitorul **Gheorghe Cucu.**

S. I.

ȘAH în tablete

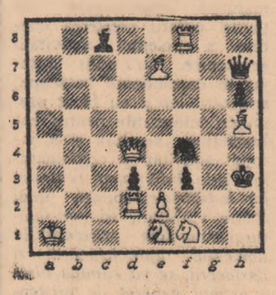

Întrebat despre calitățile pe care trebuie să le albă un bun spectator de șah, marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu — și el apreciat șahist — a dat următorul „decalog“: 1. Să tacă; 2. Gesturi să nu facă; 3. Orice sfat să lese; 4. Să n-atingă piese; 5. Să nu fredoneze; 6. Să n-aprecleze; 7. Să nu facă glume; 8. Să nu ne afume; 9. Să nu facă semn; 10. Să fie de lemn!

Rubrica noastră de astăzi este dedicată „genului scurt“ prin excelență al șahului, problemele în 2 mutări. Pe această minimă distanță de luptă, se pot produce totuși lovituri și eschive de mare finețe, cum este cazul în diagrama care urmează, operă a unuia dintre tinerii noștri compozitori șahiști.

GH. LEU

(Conc. internațional în R. S. Cehoslovacă 1964)

Premiul III

Mat în 2 mutări

Controlul poziției: Ra1, Dd4, Td2, f8, Ne7, h5, Ce1, f1, Pe2/Rh3, Dh7, Nc8, Cf4, Pd3, f3, b6.

VARIETĂȚI PE GLOB

GARA ÎMPĂRATULUI

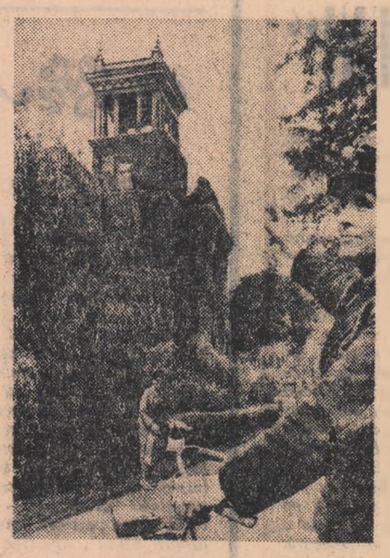

Recent a apărut într-un ziar vest-german un anunț lesit din comun: „Gară de vînzare“. Cine crede că este vorba de o glumă, se înșeală. În realitate, urma să fie vîndută gara Kierberg din apropiere de Köln. Această clădire a fost ridicată cu mulți ani în urmă de un arhitect berlinez pentru Împăratul Wilhelm I. Acum, gara împăratului a devenit inutilă. Dar cine o cumpără?

Adamo, Sheila și Beatles pe primul loc

În Franța, a avut loc un referendum pentru desemnarea celor mai populari cîntăreți. La bărbați: pe primul loc s-a clasat Adamo, urmat la 750 de voturi de Johny Hallyday, Claude Francois, Richard Anthony. La vocile feminine a cîștigat la mare distanță Sheila; Sylvie Vartan este clasată a doua la o diferență de peste 50 000 de voturi, urmată de Francoise Hardy pe locul 3, France Gall pe locul 4. La cîntăreți străini pe primul loc s-a clasat formația Beatles, urmați la mică distanță de Rolling Stones.

Dezavantajul de a fi unicul

Donalt W. Turner, dentist pe bordul crucișătorului american „Albany“ a fost cuprins în mijlocul oceanului de o puternică durere de dinți. Cu toate rugămințile sale, niciunul din subordonați nu a îndrăznit să-i extragă măseaua de minte. În cele din urmă a trebuit să se adreseze căpitanului de vas, căruia i-a ținut o prelegere de specialitate de 10 minute, după care acesta a acceptat să-l salveze, scoțîndu-i măseaua cu pricina.

Ardoare epistolară

Dacă dragostea este uneori oarbă, ea este departe de a fi totdeauna mută. O femeie din Ferrara (Italia) a adresat unui bărbat nu mai puțin de 4.000 de scrisori anonime, timp de doi ani. Departe de a se lăsa convins de această ardoare epistolară... el a plătit 20 de detectivi particulari care au găsit în cele din urmă pe autoare. Ea a fost încredințată unei clinici de boli nervoase, cu interdicția, bineînțeles, de a mai scrie.

„Ajutor“ prețios dat mamei...

IZVOARE ALE FOLCLORULUI ADUSE ÎN IAȘI

Iași (de la corespondentul nostru)

Toate cărările străbătute de echipele de studenți ale Universității „Al. I. Cuza“ și Institutului pedagogic (conduși de lectorul universitar Vasile Adăscăliței și asistentul universitar Mircea Fotea) în munții Neamțului în căutarea izvoarelor folclorului se vor întîlni în curînd cu ocazia unui simpozion la Casa de cultură a tineretului din Iași. Multe dintre cele 300 de cîntece, 400 de strigături, 83 melodii de joc, colinde, plugușoare, jocuri de copii, basme, zicători și piese de teatru care au fost culese se vor face auzite, prin urmare, din nou, căpătînd aceeași rezonanță în inimile tineretului ieșean ca printre brazii munților. Formațiilor artistice studențești, cercurilor științifice și cadrelor de specialitate li se va oferi, de asemenea, punîndu-li-se materialele folclorice la dispoziție, posibilitatea să se simtă ca în Munții Neamțului.

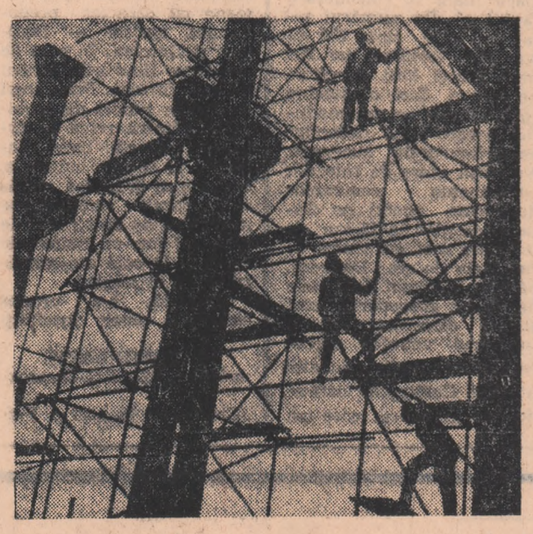

Pe șantierul de extindere al Fabricii de geamuri din Scăieni

PICTORIȚELE din UZDIN

Un scurt metraj documentar (producție iugoslavă, AVALA — FILM, Belgrad) distribuit destul de anonim pe ecranele noastre, ca o completare oarecare a filmelor artistice de lung metraj, prezintă cu intenții de strictă informare, un remarcabil centru de pictură naivă: Uzdin. În Uzdin, sat cu vechi tradiții de artă populară, situat la o distanță nu prea mare de Belgrad a înflorit, în ultimii ani, o fermecătoare și tonică pictură naivă, practicată exclusiv de femei (pînă acum un număr de șapte), care-și împart timpul consacrat artei cu cel destinat în chip firesc, muncilor agricole și casnice. Cazul ar deveni aparte și într-o psihologie a artei, dacă el n-ar reprezenta o prelungire firească a unor vechi îndeletniciri artistice (țesături, incrustături) ce presupun implicit personalități și structuri creatoare existente. Spectaculosul stă poate în trecerea de la războiul de țesut la șevalet, de la forme de artă stilizate, sincretice, caracteristice creației populare la una specializată, dezvoltată cu precădere de arta cultă, care e pictura de șevalet și pe care artistele — țărănci, o resimt înglobată în fapt primelor forme. În fața șevaletului, ele continuă într-un anume sens să țeasă, să brodeze, să încondeieze, să împodobească, dintr-un prisos de frumusețe spirituală care nu acuză estetici sau complicate cazuistici plastice sau ideistice. Dacă ar trebui să încadrezi pictura lor genului naiv te-ai gîndi poate mai puțin la un Henri Rousseau, Bombois sau Vivin de un rafinament citadin și intelectualizat evident, cît mai degrabă la „naivii“ americani, un Joseph Pickett, sau un Grandma Moses, cu perspectivele lor montane, cu gustul lor tonic pentru frumusețea naturii și îndeletnicirile mărunte. La o analiză mai atentă, luînd în considerație și antecedentele lor, poate că se refuză oricărei comparații. Atît în elaborare cît și în reprezentări sînt prezente stabile și tradiționale valori plastice (casele din tablourile lor, de pildă, sînt bănățene prin forme, cromatică și ornamentație, țesăturile, porturile și obiceiurile aidoma). Mai interesantă e de urmărit vitalitatea acestei creații, posibilitățile ei de a influența creația cultă, de a-i infuza un sentiment al stabilității și al vieții, al optimismului pe care aceasta îl refuză surescitat sau obosit. Tablourile lor, scene rustice (munci agricole, hore etc) în care nimic nu e nesemnificativ (pieptănatul părului, pregătirea mesei, curățatul porumbului etc) invie pornind strict de la datele realității (și regizorul documentarului o sugerează continuu prin contrapunere de planuri), o lume mirifică de candori, în care observația cea mai realistă sau anecdotică, se decantează, se purifică în poezie.

Vegetația e generoasă, strălucitoare și luxuriantă chiar, chipurile senine, cu preocupări de fizionomie, animalele, casele, totul e spus cu aceeași dragoste și expresivitate, în aceeași baie de culori pure, intense, de o dinamică proprie, care le situează prin valorile lor plastice, certe, alături de orice altă creație a genului. Aceste modeste pictorițe vădesc o mare bogăție de sentiment, și spirituală, un gust sigur, la baza căruia stau stratificări îndelungate.

CORNEL RADU CONSTANTINESCU

AUTOPORTRET ◆ AUTOPORTRET ◆ AUTOPORTRET

„POATE CĂ SUBSEMNATUL ESTE PUȚIN CAM DERBEDEU DAR ÎN FOND ESTE UN GENTLEMEN"

Mă numesc . . . . și sînt născut în mahalaua Străulești. Am un fizic obișnuit și la ora cînd scriu acest autoportret sînt răcit.

Poate că subsemnatul este puțin cam derbedeu dar în fond este un gentlemen. Decît foarte puține persoane îmi cunosc adevărata fire.

La ora actuală mă simt cam prost, sînt supărat cu majoritatea membrilor familiei din cauza unui accident stupid. Din cauza acestei întîmplări am fost nevoit să rup relațiile cu cel mai bun prieten al meu care-mi este văr. La școală cam trag chiulul, dar m-am hotărît să mă pun tare pe toceală măcar în primul trimestru. Asta este cea mai bună metodă de comportare a unui școlar. În clasă n-am dușmani și nici nu veau să-mi fac!...

Cu tovarășa dirigintă și cu tovarășul profesor de limba română mai am dificultăți, în rest, n-am probleme.

Unii spun că sînt cam bancos și mișlocar, dar eu nu-i cred fiindcă mă simt cu sufletul împăcat.

Sînt mulțumit că n-am dat extemporal la limba română, eram cleios.

Cînd mă plimb cu o fată pe stradă sînt un lord și nu vreau să fiu deranjat. Cine mă deranjează trebuie să-și facă rost de salvare, că-i vai de capul lui.

Sînt rapidist pînă-n măduva oaselor. Ca sportiv sînt foarte bun, știu fotbal, volei, baschet, tenis și handbal, și mai ales, citesc în fiecare luni și sîmbătă „Sportul popular". Ce părere aveți de Rapid? Este o echipă mare.

„...AȘ FI VRUT SĂ FIU MAI ÎNALTĂ"

Cu toate că îmi vine destul de greu, o să încerc să-mi fac un modest autoportret. Părul bălai, ochii albaștri, nasul cîrn, toate acestea fac să mă deosebesc de ceilalți semeni ai mei. Sînt în apropierea vîrstei de aur a tinereții și totuși nu-mi vine să cred că au trecut așa de repede anii. Statura mea nu întrece înălțimea de 1,60 cu toate că aș fi vrut să fiu mai înaltă. Părul lung, uneori purtat plete, îmi dă o notă mai copilăroasă, contribuind la aceasta și fundele pe care le port. Cînd cineva rostește numele meu, în mintea sa îi apare o fetiță destul de simpatică, modestă, prietenoasă, bună colegă și prietenă. Aceste impresii pot fi numai din partea unora, iar alții poate că își fac altă impresie, dar în tot cazul nu una rea. Așa cred, nu pot afirma în mod sigur ce cred alții despre mine. Cînd meditez asupra persoanei mele, îmi dau seama că deocamdată nu înseamn aproape nimic în această lume, sînt o ființă omenească ca oricare alta fără însușiri prea deosebite de ale celorlalți semeni ai mei. Mai tîrziu, cînd voi căpăta mai multă experiență de viață și mai ales o cultură mai bogată decît cea existentă în prezent, poate că voi deveni un om util societății, pînă atunci voi căuta să rămîn ceea ce sînt.

„AR TREBUI SĂ FIU MAI COMBATIV CU MINE ÎNSUMI"

În măsura în care mă cunosc, voi încerca să-mi fac un sumar autoportret. Dacă mă privesc în oglindă observ că am o statură obișnuită, sînt blond, am o figură comună. Mai știu că am 17 ani, sînt în clasa a XI-a și într-o oarecare măsură sînt ordonat. În general sînt destul de respectuos cu cei din jur. Dacă mă privesc mai cu atenție și caut să-mi pătrund caracterul îmi dau seama că ar trebui să fiu mai combativ cu mine însumi, nu sînt destul de energic, destul de hotărît în viață. Sînt destul de timid și asta contează mult. Nu sînt un intelectual tocmai bun și asta nu știu de ce; ori sînt incapabil ori muncesc prea puțin (cred mai mult în a doua explicație).

Îmi respect colegii, nu mă cert cu ei, și din această cauză sînt respectat.

Mai am multe aspecte atît pozitive cît și negative de arătat dar timpul nu-mi permite.

„BĂIAT BUN, DAR CU UNELE LIPSURI"

Îmi voi face un portret văzut prin prisma altuia.

Născut în București, F. a urmat primii ani de școală în cartierul în care s-a născut, cartier unde a copilărit jucîndu-se țurca, capace și alte jocuri la modă pe vremea aceea. După terminarea primelor clase s-a înscris la liceu unde mai urmează și acum cursurile și speră că-l va termina cu bine.

Din punct de vedere al înfățișării, F. se prezintă ca un băiat bine dezvoltat (1,80 m) cu părul șaten, cu ochii verzi, mai mult căprui, cu nasul puțin deviat, de la un meci de box și avînd o constituție destul de robustă.

Ca portret moral, F. este un băiat prietenos, cu un caracter frumos, după cîte crede el, o fire destul de pasivă și molcomă, dar devenind foarte impulsiv și agresiv în anumite situații.

Este o fire căreia îi place să-și trăiască viața apelînd la toate distracțiile și frumusețile ei. Cu toate acestea este o ființă care știe ce vrea și care cunoaște într-o oarecare măsură limitele acțiunilor sale.

În general, este băiat bun, crede el, dar cu unele lipsuri....

„ÎMI PLACE SĂ VISEZ CU OCHII DESCHIȘI"

Nu știu, nu mi-am făcut niciodată un portret și de aceea nu cred că ceea ce voi scrie poate să constiutie într-adevăr un portret.

Sînt o fată de 17 ani, de înălțime mijlocie 1,62 m, brunetă cu ochi negri, sveltă, mers energic. Sînt o fată visătoare, admiratoare a tot ce este frumos, gingaș și lucrat minuțios cu măiestrie și pricepere. Îmi place desenul, pictura. Îmi place să mă plimb admirînd și contemplînd natura sau să citesc în mijlocul ei împresurată de acordurile sglobii ale păsărelelor.

Tot atît de mult îmi palce să privesc oamenii încercînd să desprind de pe chipul fiecăruia caracterul respectiv.

Sau îmi place să visez cu ochii deschiși — aflîndu-mă într-o altă lume decît cea reală — într-o lume de basm sau într-o lume viitoare, aflîndu-mă pe o altă planetă.

Îmi place și muzica însă nu cea zgomotoasă, cea lirică, lentă și plină de farmec. Sînt un om visător, romantic, că-mi nemulțumesc părinții dar nu sînt omul care să stea prea mult aplecat asupra cărților, omul care să studieze îndelung. Am însă și momente (din fericire pentru părinți) cînd îmi iau inima în dinți și... învăț! Din păcate nu țin mult (momentele).

În ultimul timp am înclinații spre excentrism (blue-jeans, păr lung, muzică „beat", fete etc.) totuși nu merg pînă acolo încît să ajung un derbedeu, un „beatnik".

Cînd sînt la bunici, parcă devin un om primitiv. Mă îmbrac cît mai sumar și alerg ca un nebun pe cîmpii, pe dealuri și parcă nu m-aș mai reîntoarce. Dar mă întorc cînd mă încearcă foamea.

Ceea ce nu-mi plac sînt ploile reci de toamnă, care mă enervează, mai ales cînd sînt nevoit să trec pe sub ele. Pe lîngă că te udă pînă la oase, mai și îngheți.

În clipa cînd scriu, aș dormi, aș dormi cu adevărat, zeci și sute de ani și să mă trezesc....?!

Dar... tot nu mi-am terminat autoportretul.

„PLĂCEREA MEA ESTE SĂ STAU PE ÎNTUNERIC CU OCHII ÎNCHIȘI ȘI SĂ MĂ GÎNDESC LA CELE MAI NEOBIȘNUITE LUCRURI"

Despre mine? Ce-aș putea să spun? În viața mea nu mi-am făcut și nici nu mi s-a cerut un autoportret. Încerc acum. Mai întîi ce este un autoportret? Un autoportret este o prezentare a calităților fizice și morale făcută de persoana respectivă ei însăși.

Sînt un adolescent destul de dezvoltat, puțin cam slab, de talie înaltă. Am ochii cenușii și un păr șaten. pe care îmi cam place să-l port mai lung (nu pentru a-mi supăra tovarășii profesori, ci poate din snobism).

Sînt un băiat în general optimist, plin de viață, uneori însă am și momente de romantism pur (plăcerea mea este să stau pe întuneric cu ochii închiși și să mă gîndesc la cele mai neobișnuite lucruri. Dacă uneori sînt obraznic și neadaptabil, se datorește faptului că m-am născut la țară, în plină libertate și în mijlocul naturii atît de frumoase. Uneori, aș dori să mă retrag undeva, unde să fiu numai eu singur. Dar cine știe, poate acestea se datoresc adolescenței, poate altor cauze.

De învățat, poate tocmai din aceste cauze nu învăț, deși îmi cunosc forțele. Știu

„EU? O FATĂ CA ORICARE..."

Eu? O fată ca oricare dintre zecile de mii de fete ale planetei noastre.

O înălțime mijlocie, puțin cam prea voinică, părul castaniu, ochii migdalați, care provoacă ilaritate la orele de anatomie, pentru că lipsa cromosomului duce la cretinitatea individului, care poate fi recunoscut într-o oarecare măsură după forma migdalată a ochilor.

Dar nu, eu nu sînt cretină, departe de mine așa ceva! Ar fi o nenorocire.

O ființă visătoare, de o mare sensibilitate, înclinată spre meditație (sau poate toate acestea sînt determinate de vîrsta de 17 ani și de sentimentul nou, frumos și curat al primei simpatii poate chiar dragoste — dar nu-mi dau seama).

Lumea multă mă obosește, totuși îmi place, mă amuză.

Deși mă simt minunat singură, în mijlocul unui grup îmi place să vorbesc mult, să presar în jurul meu numai zîmbete, reușesc aproape întotdeauna. Îmi plac prieteniile de orice fel, prieteniile adevărate însă, ele îți înalță sufletul, te fac mai bun, mai înțelegător. O ființă fericită la prima vedere, care vorbește mult, rîde, gesticulează, dar pe care, cunoscînd-o, îți dai seama că suferă mult, poate chiar prea mult, cu toate că își dă seama că nu trebuie. De ce?

Secretul constituie taina ei, tot ce are mai minunat; e fericită de faptul că cei din jur nu-și dau seama de aceasta, poate de asta evită singularul, rămînînd totdeauna în grupuri.

Colegi, colege.... Toți o văd în fiecare zi dar nimeni nu o întreabă; de ce după terminarea orelor fuge de noi?

Băieții îi propun prietenie; răspunsul este evitat, nu poți argumenta refuzul (poate ai jignit) și atunci?

Colegele... Cu ele este altceva. Unele mă invidiază, altele îmi vorbesc în față, apoi... Prietene nu pot să-mi fie, de ce, nu știu. Mă jignesc, probabil fără să-și dea seama sau poate mi se pare.

Cu toate acestea mă simt legată de ei toți. Anii de școală care au trecut, emoțiile care ne-au îmbujorat tuturora obrajii, micile neînțelegeri cu tovarășii profesori care ne-au solidarizat. Copilărie, adolescență, clipe de vis petrecute în clasă alături de ei, alături de cei ce îmi trezesc minunate amintiri.

Aș vrea să mă apropii de fiecare, să-i citesc gîndurile, să-i pot ajuta.

Poate voi reuși, poate nu, convingerea mea fermă este că da.

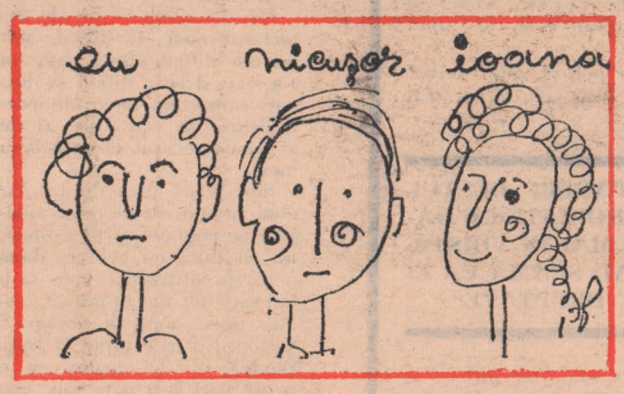

Desene de CRISTINA POPESCU cl. II-a

„SÎNT CAM LIPSIT DE CURAJ ȘI SPIRIT DE INIȚIATIVĂ"

Îmi place să desenez și uneori să pictez. Tot uneori, cînd fac rost de o carte mai interesantă citesc în continuu fără să mă plictisesc. Cînd sosesc filme noi de aventuri, mă duc cu prieteni să le văd. În privința materiilor de la școală țin să spun că îmi place cel mai mult fizica și cînd aveam timp liber făceam mai de mult diferite „experiențe". De asemenea îmi place și matematica, dar nu chiar atît de mult ca să folosesc o parte din timpul liber făcînd exerciții.

Excursiile, plimbarea cu bicicleta și drumurile îmi trezesc un sentiment de voie bună.

Școala o consider ca un loc de muncă și caut să-mi fac datoria în măsura în care aș putea fi ascultat la unele obiecte. Uneori sînt cam leneș și las „de azi pe mîine", totuși dacă aș vrea aș putea învăța, dar nu-mi dau silința. Ceea ce nu prea îmi place la școală este faptul că trebuie să mă supun regulamentului — să învăț zi de zi, să mă scol devreme și să pregătesc lecțiile — indiferent dacă mă interesează sau nu. Dacă aș lua să citesc ceva din proprie inițiativă, atunci m-ar interesa mai mult decît dacă aș face-o pentru că trebuie, pentru că face parte din lecții.

De obicei mă supun la orice. Sînt cam lipsit de curaj și spirit de inițiativă. În schimb am ambiție poate că de aceea și învăț. Gîndindu-mă la viitor sînt optimist.

Îmi place să fac sport pentru că îmi creează o stare de energie și mă dezmorțește după 8—9 ore de învățătură pe zi.

„CU GREU ÎMI EXPLIC CĂDEREA MEA LA ÎNVĂȚĂTURĂ..."

Sînt elev în clasa a XI-a. Ca majorității tinerilor îmi place muzica ușoară. Mai ales Bobby Sollo, Elvis Presley și formațiile de muzică ușoară „Beatles", „Sincron".

Cu înălțimea mea de aproximativ 1,80 după unii aș fi bun de baschet, însă mie îmi place fotbalul, în echipa clasei jucînd fundaș dreapta sau mijlocaș. Nu prea îmi plac matematica și fizica, îmi place istoria și să citesc. Nu sînt prea dezgheţat, din această cauză nici nu pot să-mi fac prieteni. Sînt șaten, după unii, și cu ochi bătînd în albastru. Cu toate că am 17 ani îmi plac basmele populare și citesc cu multă plăcere „Snoavele populare".

De felul meu sînt cam slăbuț. Nu prea am voință căci nu tot ce-mi propun pot să fac. Sînt cam timid și mă pierd cîteodată prea repede. Cu greu îmi explic „căderea" mea la învățătură căci la școala generală am luat mereu premiul II sau III iar într-a opta, pe ultimul trimestru, am avut 9,42. Eu „tocesc" acasă însă uit mult. Îmi place să enervez pe alții însă cîteodată mă enervez și eu foarte repede.

Aș vrea să dau la medicină. Am trecut la real pentru că eu credeam că vom face mai multă chimie. Acum îmi pare rău că nu am trecut la uman, însă nici un băiat nu trecuse de la noi la uman, și mi-a fost nu știu cum să trec doar eu singur.

Nr. 10

PRELUDIU

SUPLIMENT CULTURAL-ŞTIINŢIFIC AL „SCÎNTEII TINERETULUI" PENTRU ELEVI

„AUTOPORTRET"

„SÎNT CONŞTIENTĂ DE VALOAREA MEA ŞI SÎNT ÎNCĂ NESIGURĂ"

Ca pictoriţă cu pretins talent, autoportretul meu l-aş creiona în linii nesigure, tremurate, în culori de acuarele, pentru a sugera dezvoltarea mea în împlinirea unui ideal de viaţă, formarea unei personalităţi. Deocamdată mă conţund cu cei din jur, aprobîndu-i sau dezaprobîndu-i, urmărindu-le exemplul sau căutînd să evit ceea ce consider inestetic, imoral. Aplicînd deviza antică „cunoaşte-te pe tine însuţi" nu o dată am căutat să-mi fac o imagine, o părere despre fiinţa mea. Mulţi spun că m-aş dezaprecia, că sînt timidă Adevărul este că sînt conştientă de valoarea mea şi sînt încă nesigură. Ca principii de viaţă, tînd spre absolut, tînd spre scopuri poate cam grandilocvente cum ar fi „o activitate în care să pot arăta tot ce ştiu, să-mi dăruiesc forţele, ştiinţa, talentul meu oamenilor". Poate de aceea am ales, deocamdată, ca proiect de viitor, direcţia spre ştiinţe medicale.

Muncesc pentru asimilarea cunoştinţelor de tot felul, fiind caracteristic mie, aşa cred, multilateralitatea înclinaţiilor şi acest autodidacticism. Am impresia că nu sînt retrasă, aş comunica cu toată lumea, participa la viaţa din jurul meu. De ce oare atunci nu mi-am găsit prieteni mulţi, cum mi-aş dori ? Ca sfîrşit aş pune un semn de întrebare cum e şi perioada mea, a problemelor nerezolvate. Totuşi, cred că am pus un picior în ţara care se cheamă maturitate

De ce oare recitind ce scriu, mi se întîmplă mai întotdeauna să mi se pară că am exagerat, că altcineva a scris. Oare e aşa de greu să te exprimi pe tine însuţi sau tu nu te cunoşti prea bine ? N-aş vrea să umplu pagini de pomană. Acum am o părere foarte proastă despre mine — deoarece am luat 3 la matematică. Oare nu înţeleg matematica sau nu lucrez suficient ? De lucrat cred că lucrez chiar prea mult, pînă la epuizare şi-mi zic acum că poate nu am metodă de lucru bună. În privinţa capacităţii la matematică sînt iarăşi în dilemă, depinde după rezultate. Principala mea problemă este matematica — sînt conştientă că fără ea n-aş însemna nimic în proprii mei ochi. Am un mare respect pentru matematică, poate tocmai pentru că o înţeleg aşa greu.

Văd că am deviat oarecum de la subiect, trebuia să mă prezint pe mine şi încerc să răspund la întrebările, frămîntările mele. Văd la mine o mare supleţe de caracter, trec repede de la un principiu la altul, de la unele sentimente la altele. Ca portret fizic, faptul că l-am pus în expunere pe al doilea plan, arată că la portretul cuiva nu trebuie să se pună accent pe formă. Am predilecţie mai ales pentru conţinut, neglijînd forma, fapt care a dat uneori celor din jur prilejul unor interpretări greşite. Sînt totuşi conştientă şi de importanţa formei, iubind frumosul. Ca individ, vreau să contribui cu părticica mea de frumos la fericirea tuturor.

„CRED CĂ AM TRAS NOTELE DE PĂR"

Părerea pe care o am despre mine este destul de favorabilă (nici nu putea fi altfel). După imaginea din oglindă (în realitate poate fi altfel), arăt ca un om normal, înzestrat de natură cu toate cele necesare pentru a duce o viaţă fericită. Sînt însă puţin cam bolnăvicioasă. Nu există aproape lună să nu mă apuce durerea de ceva. O fi şi constituţia mea de aşa natură, dar cred că cel mai mult eu sînt de vină, că nu am luat în consideraţie sfaturile primite de la cei mai mari. Am ajuns în clasa a XI-a şi cred că am tras notele de păr. În clasele elementare am învăţat bine, dar cînd am intrat la liceu, nu ştiu de ce dar parcă nu întotdeauna aveam tragere de inimă pentru învăţătură. Sfătuindu-mă cu conştiinţa mea m-am hotărît să nu mai mă las pe tînjală şi să redevin o elevă bună. Îmi place foarte mult sportul. Din păcate mai mult ca spectator. Cred că dacă mi s-ar lua această distracţie, aş simţi că mi s-a furat o părticică din mine pe care nu aş putea-o înlocui cu nimic altceva. Sînt foarte sentimentală : iubesc muzica, filmele bune, piesele de teatru, al căror subiect dacă îmi aminteşte de ceva petrecut în viaţa mea mă face să plîng.

Iubesc foarte mult animalele, îndeosebi cîinii. Încă de cînd eram mică strîngeam toţi căţeii pe care îi întîlneam în cale şi-i mîngîiam fără frică. Întotdeauna am avut pe lîngă mine un suflet de animal : o pisică, un căţel, porumbei, pui de găină sau chiar găini, iepuri. Îmi plac foarte mult florile. Cred că ele exprimă tot ce poate fi mai gingaş şi mai frumos. Comportările mele nu sînt prea rele nici aşa, dar cred că pot da mai mult şi mă voi strădui pe cît îmi va sta în putinţă.

„SINGUR, DAR PRIVIT DE MII DE OCHI NECUNOSCUŢI, BINE-VOITORI SAU IRONICI, RĂI SAU BUNI"

Un univers întreg ce se mişcă continuu, un univers cu fenomene măreţe şi nebuloasa imensă în care asemeni unor corpusculi minusculi de praf oamenii trăiesc frămîntaţi de griji şi probleme. Ce reprezint eu în faţă cu nemărginirea ? O bucată de materie care a făcut ochi, gură, nas şi a început să gîndească (poate prea mult !). Ce importanţă are persoana mea ?... Importanţa omului care a cucerit natura şi o stăpîneşte din ce în ce mai bine, importanţa omului ca animal superior. Dar care este nota mea proprie, originalitatea mea printre oameni ?...

Că am ochii verzi sau albaştri, că sînt înaltă şi că mă cheamă Mihaela ? Dar cîte nu sînt la fel ? Cu toate acestea eu, pentru mine, rămîn un unicat. Gîndesc — mi se pare — mai mult şi mai altfel ca toţi ceilalţi. Ce gîndesc ? ! De multe ori mă gîndesc la tăcere, la o linişte care totuşi este plină de zgomote, la o nemişcare care totuşi se mişcă. Contradicţii. E straniu, dar acolo în universul acela te poţi vedea pe tine însuţi, singur dar privit de mii de ochi necunoscuţi, binevoitori sau ironici, răi sau buni.

Am mare înclinaţie spre filozofie dar asta nu înseamnă că sînt chiar tristă. E drept că pentru mine noţiuni ca veselia, bucuria, fericirea sînt atît de relative încît nu le pot avea decît cu foarte multă reţinere. Sînt de principiul că oamenii trebuie să fie mulţumiţi. Linia aceasta dreaptă a mulţumirii este mult mai liniştitoare ca zigzagurile mari sau mici ale fericirii sau nefericirii.

Este drept însă că viaţa nu poate fi plată. Ea cere luptă şi veşnice speranţe. E uneori îngrozitor de obositoare dar cu toate astea mă simt deocamdată capabilă să o înfrunt.

„SÎNT MEREU SIGUR CĂ VOI PUNE MÎNA PE PIELEA URSULUI DIN PĂDURE DAR ACESTA NU ESTE DECÎT UN VIS COPILĂRESC"

Poate o figură comună, puţin morcovită din cauza apăsării pe care o exercită asupra-mi noianul de îndatoriri civice. Dacă iau o oglindă şi pun partea dreaptă lîngă partea, dreaptă, faţa mea aduce a spion, iar dacă aşez stînga lîngă stînga mai semăn cu mine. Cu toate că nu sînt stîngaci, stînga mă caracterizează — (de aceea-mi fac cărare-n dreapta). N-o să continui cu originea familiei, de unde vin, încotro mă duc şi alte chestii a la David Copperfield.

Sînt om, încă tînăr (cel puţin aşa cred) şi visez tot timpul la ce nu-mi pot permite. În marea-mi vanitate sînt mereu sigur că voi pune mîna pe pielea ursului din pădure, dar acesta nu este decît un vis copilăresc. Poate par puţin forţat în purtare, însă asta-mi e firea. Uneori mă grăbesc în ceea ce fac, greşesc şi totuşi nu-mi pare rău. Încerc să trăiesc privind înainte, fără să regret trecutul şi de-asta — caldă, rece — caut să-mi păstrez un zîmbet mai mult sau mai puţin natural. Sînt calm şi asta-mi dă posibilitatea să mă stăpînesc dar nu să meditez. Graba şi dragostea de neprevăzut sînt cartea de vizită a subsemnatului :

„...LA DREPT VORBIND NU SE ŞTIRBEŞTE PERSONALITATEA UNUI TÎNĂR CÎND I SE IMPUNE UN ANUMIT FEL DE A SE ÎMBRĂCA, DE A SE TUNDE ?"

Autoportret ?! De bine de rău mă cunosc... Şi dacă aş fi întrebat ce cred despre mine însumi răspunsul ar fi poate confuz. Sînt un tînăr care încerc să fiu sincer şi tocmai de aceea spun că această spovedanie mă surprinde şi asta într-un mod nu tocmai plăcut.

Să vorbesc despre mine ?! Nu văd cum aş începe. Să spun cum sînt ?! Sînt poate lipsit de ambiţie şi de perseverenţă în probleme mai mult sau mai puţin grave de viaţă. În schimb, interesul meu se îndreaptă spre muzică (uşoară, bineînţeles) şi, de ce să nu spun, mai puţin spre matematică, fizică, chimie, discipline care mă pun în încurcătură de cele mai multe ori. Calculele nesfîrşite, nevoia de a-ţi pune cu seriozitate capul la contribuţie nu-mi produc decît acute dureri de cap şi o stare de surescitare care pe unii îi miră. Pe mine însă, cîtuşi de puţin ! Şi asta pentru că mă cunosc : nu sînt şi nu cred că voi fi omul care să poată purta o răspundere, care să primească greul şi să lupte cu el.

Ce aş putea să mai spun ? Cred că şi asta va surprinde dar trebuie spus : Îmi place mai mult libertatea, adică vacanţa decît şcoala unde nu pot fi aşa cum sînt eu decît în pauză, şi asta doar 10 minute. Şcoala îmi place doar în orele de muzică, franceză, română, istorie şi naturale care se potrivesc tocmai prin faptul că e vorba de literatură şi nu de nefastele calcule trigonometrice. De multe ori mă întreb de ce am ales realul (şi asta am făcut-o fără nici o şovăire...) Tot despre mine : îmi lipseşte puterea de a mă concentra după cum îmi lipseşte şi hotărîrea. O altă problemă grea pentru mine se naşte în situaţia cînd sînt pus să aleg între ceva şi altceva. Sînt lipsit de ambiţie, nu sînt invidios şi succesele altora în şcoală, în viaţă, mă lasă rece.

(Continuare după un car de vreme).

În altă ordine de idei vreau să mi se respecte libertatea, independenţa. Oamenii care caută să-mi impună punctul lor de vedere în ceea ce priveşte ţinuta, comportarea şi orice alt lucru care nu-mi convine îmi devin în acel moment duşmani de moarte.

Şi la drept vorbind nu se ştirbeşte personalitatea unui tînăr cînd i se impune un anumit fel de a se tunde, de a se îmbrăca ? Ţinuta nu e oare o chestiune strict personală ? Şi acum că mi-am vărsat năduful să continuăm. Găsesc şi aplic un nou mijloc de autoportretizare : „Ce-mi place" şi „Ce nu-mi place".

Îmi place (plac) :

— Şatenele cu ochi albaştri

— The Rolling Stones şi The Beatles

— Romanele lui Roger Martin du Gard

— Eminescu (ca bărbat)

— Licheurul de caise

— Dobrin

— Romanele de „15 lei"

— Copiii între 3 şi 6 ani.

— Scandalurile în stradă

— Sărbătorile festive

— Prăjituri cu nucă

— Zilele ploioase

— Sunetul clopotului

— Emisiunea „Metronom 67"

Ce nu-mi place (plac)

— Fetele care fluieră

— Laptele cu cacao

— Oamenii care se entuziasmează

— Patinele cu rotile şi cei care le folosesc

— Copiii care plîng, urlă

— Doina Badea şi Cristian Popescu

— Formaţia Sincron

— Autobuzele 34 şi 33

— Filmele lui Jean Marais

— Filmele documentare

— Să mă împiedic şi, în general, să cad

— Să mă tund

— Să fiu bătut la cap, plictisit

— Băutura (pepsi cola) şi oamenii ce o folosesc

— Pîrcălab.

AUTOPORTRET ◆ AUTOPORTRET ◆ AUTOPORTRET

„OARE VOI PUTEA DA UN RANDAMENT MAI MARE ?"

Cînd ai cunoscut un om un timp mai îndelungat îl poţi prezenta destul de uşor din punct de vedere fizic şi moral. Mai greu este însă să-ţi faci un autoportret. Prezentîndu-mă, de fapt aş prezenta, pe eleva clasei a XI-a. Aşezată în banca treia, nu prea înaltă, cu un păr castaniu, ochii negri, cu o paloare a feţei, mai tot timpul palidă. Psihologic vorbind, sînt un om care mai totdeauna sufăr de un complex de inferioritate — aşa cum spun unii. Mereu se naşte întrebarea : oare aş putea da un randament mai mare ? Pînă acum nu am putut să-mi răspund.

Poate că de acest răspuns ar depinde felul meu de a fi de mai tîrziu. În mijlocul unui grup de colegi caut să fiu o fire cît mai veselă, cît mai expansivă. De fapt sînt o fire foarte retrasă, căutînd să

nu stînjenesc pe nimeni. Sigur că fiecare om are la vîrsta mea gînduri pe care visează să le înfăptuiască cît mai curînd. Încerc să mă închipui cum aş arăta într-un laborator îmbrăcată, într-un halat alb, supraveghind multe reacţii chimice. Dar pentru asta trebuie să muncesc foarte mult şi perseverent. Perseverenţa este tocmai ceea ce îmi lipseşte. Deşi mă atrage munca ştiinţifică sînt îndrăgostită de natură. Cîteva ore petrecute lîngă malul mării îmi lasă amintiri de neuitat. Acum cînd a început şcoala îmi revin în minte zilele petrecute lîngă întinderea albastră a mării. În timpul verii n-am ştiut că va trebui să-mi dau curaj în fiecare zi cînd vin la şcoală.

Zilnic mă încearcă o teamă pe care nu mi-o pot explica. Mă apuc de lecţii şi am impresia că nu le voi termina, că nu voi putea face faţă materiei.

Cred că de-abia acum am înţeles pe deplin ceea ce mă aşteaptă în viitor. Ceea ce m-a dezarmat este veşnica întrebare care îmi răsună mereu în urechi : „Oare voi putea vreodată spune că am dus la bun sfîrşit tot ce mi-am dorit ?"

„ÎMI PLAC DISCUŢIILE CU UNCHIUL MEU"

Sînt o fată înaltă, brunetă, nu prea drăguţă şi destul de slăbuţă. Întotdeauna, am fost o fată veselă, bine dispusă şi foarte sociabilă. Asta şi datorită faptului că la şcoală aveam un grup extraordinar de unit, vesel şi simpatic. În noul colectiv, sînt obligată să mă port mai distantă, mai rece, fapt pentru care mulţi nu mă pot suferi, în special băieţii (şi asta pentru că le fac observaţii că nu sînt politicoşi). Cu cartea am dus-o bine, chiar foarte bine la cealaltă şcoală, îmi plăceau în mod deosebit limbile şi mai puţin chimia şi fizica. Ce să fac, să mă caracterizez după vorbire ? Vorbesc mult şi un om vorbăreţ este enervant dar nu întotdeauna. Uneori vorbesc monosilabic în special cînd nu-mi convine ceva. Caracterul meu ? După alţii sînt o fată populară şi foarte simpatică. După mine, nu prea cred. Îmi plac numai anumite tovărăşii dar faptul că niciodată nu le-o spun în faţă „Domnule, nu te pot suferi" îi face pe ceilalţi să creadă că sînt prietenă bună cu ei. Îmi plac discuţiile cu unchiul meu. Este şi profesor de limba română şi mă atrage întotdeauna prin felul în care ştie să vorbească, are o voce caldă, şi întotdeauna îmi spune ceva interesant. Îmi plac mult excursiile, plimbările, societatea, dar mai întotdeauna nu am ocazia să mă duc, din cauza colectivului. Unii sînt prea tăcuţi şi m-aş plictisi cu ei, alţii sînt prea vorbăreţi, enervanţi. Sînt o fire care se face întotdeauna plăcută, o fire care ştie să cîştige încrederea — spun colegii. Mulţi mă cred fericită „tu ai atîtia prieteni şi toţi te iubesc." Dar nu-i aşa, niciodată nu am avut o prietenă bună şi asta mă face să fiu tristă, cînd sînt singură.

Cea mai mare calitate la un om este să se cunoască singur pe el. Nu am ajuns încă la perfecţiune, mă cunosc poate, dar nu prea ştiu să scriu ceea ce vreau şi ceea ce simt poate. Viaţa mea este plină de surprize — unele plăcute, altele neplăcute. Îmi place să citesc o carte bună, nu ştiu, dar într-o vacanţă cînd am fost la mare am citit „Spune morţii, nu ", era o carte extraordinară, dragostea dintre doi oameni, fata se îmbolnăveşte de tuberculoză, exact în momentul în care băiatul îşi dă seama că dacă n-ar trăi fata, ar fi distrus. Este groaznic să vezi frămîntările interioare ale băiatului care vrea cu orice chip să trăiască fata, şi cînd ea moare în braţele lui îşi dă seama ce goală îi rămîne viaţa.

Ce să spun, că astfel de cărţi — am citit multe în stilul ăsta — mă impresionează foarte mult, îmi plac foarte mult ? Asta denotă melancolie, poate că sînt melancolică dar nu întotdeauna. În ultimul timp, m-am mai acomodat cu colegii, unii-s buni, alţii-s dispreţuitori. Dar pînă la urmă mă voi obişnui cu toţi.

În cîteva pagini să descriu 17 ani de viaţă — e greu. Sînt la vîrsta în care mă impresionează repede orice, nu am o stăpînire de sine pe care o observ la cei mari — la mama şi tata, de pildă, cînd le pun unele întrebări serioase şi poate trăznite. Cu toate acestea pe zi ce trece încep să-mi dau seama, de ce trăiesc eu Multe discuţii încep să se ivească acum mai des între fete şi băieţi. Pînă acum eram firească în timpul discuţiei, vorbeam fără ezitare, acum încep să fac pauze şi asta mă enervează. De ce să nu răspund unui băiat ca mai înainte ! Se uită la mine şi atunci tac. Trebuie să rezolv acest impas de acum înainte.

Învăţătura ? Deocamdată este o ocupaţie foarte minoră pentru mine. Citind, găsesc multe explicaţii la unele idei care mă frămîntă. Cred că este foarte greu, chiar şi profesorului, să pătrundă în sufletele noastre, poate fiecare are unele calităţi, sensibilităţi aş putea spune greu de deosebit. Este la fel cum ai avea o păpuşă care vorbeşte şi totuşi abia după mult timp îţi dai seama că, de fapt spune „mama". Mie îmi este şi mai greu prin scris să fac pe altul să mă cunoască. Pe mulţi îi cunoşti la şcoală într-un fel şi-ţi dai seama în afara şcolii că-ţi sînt cu totul străini.

„CUM S-AR ZICE, AM PRIETENI DUPĂ ŞABLON"

Poate că lucrul cel mai grav este atunci cînd trebuie să scrii despre tine însuţi. În acest caz trebuie să scrii atît calităţile cît şi defectele pe care le ai. De fapt nu există om care să nu aibă defecte.

În general îmi fac foarte greu prieteni, pentru că am fost obişnuită numai cu un anumit fel de oameni. Cum s-ar zice, am prieteni după şablon. Într-adevăr, cînd am intrat în liceu am fost într-o tabără unde m-am împrietenit cu un grup de foşti colegi. De atunci, pot să spun că nu m-am mai împrietenit decît cu o singură fată. Dar a trebuit să renunţ şi la ea acum pentru că nu ne potriveam. Lucrul cel mai trist este că ne-am despărţit abia după un an De abia acum am observat că nu ne potriveam. Fiecare din noi vedea lucrurile printr-o anumită prismă. Eu tot timpul eram veselă şi sinceră pe cînd ea era tristă sub aşa zisa veselie a nesincerităţii la care nu m-aş fi aşteptat niciodată. Dar oamenii se pot înşela.

Nu ştiu de ce dar mai totdeauna mă împac mai bine cu un băiat decît cu o fată.

Cînd cineva vine să-mi ceară un sfat i-l dau cu cea mai mare plăcere şi mai totdeauna iese bine. Eu însă cînd cer cuiva un sfat mi-l dă la un mod general, încît nu se potriveşte aproape de loc şi atunci trebuie să mă gîndesc tot eu singură. Singurul om care mă mai ajută în această privinţă este M. Pe ea am cunoscut-o tot în tabără. Îmi aduc aminte că la început nu puteam s-o sufăr. Abia cînd mai aveam trei zile de stat în tabără ne-am împrietenit. De atunci am fost aproape nedespărţite. Cu unele excepţii, cînd ne mai certam. Dar prin felul nostru de a fi era imposibil ca să nu ne împăcăm chiar în aceeaşi zi, dacă nu, cel tîrziu a doua zi.

Anul acesta ea s-a mutat la uman. Dar cu toate acestea între noi a rămas aceeaşi prietenie de la început.

„NU PREA SÎNT LUATĂ ÎN SERIOS. AM OBSERVAT CĂ LUCRUL ACESTA ÎMI FOLOSEŞTE..."

E nu ştiu cum să ceri unui om să-şi facă autoportretul, dar dacă trebuie mă voi supune cu condiţia ca prostiile debitate să mi se ierte. Sînt mică şi cu faţă de copil aşa că nu prea sînt luată în serios. Am observat că lucrul acesta îmi foloseşte aşa că în discuţii mai adaug şi o minte de copil. Cel ce discută cu mine, şocat de naivitatea şi prostia mea, îmi spune şi ceea ce credeam că n-o să iasă niciodată din cutiuţa lui. Dar toate astea nu au importanţă, ele fiind un truc. Îmi place mult să dezvăluj în fiecare om o personalitate şi de aceea mă apropii uşor de semenii mei. Dar, cînd i-am făcut „dosarul" şi îi prevăd fiecare reacţie, îl înlătur, fie fată sau băiat. Îmi place să par ceea ce nu sînt în realitate, să-mi afişez sentimente opuse total celor pe care le am pe moment. Sînt răutăcioasă şi îmi place să mă bat cu fetele. Nu am terminat.

„SÎNT UN TIP FOARTE COMUN ŞI CU TOTUL MONOTON"

Nu, nu şi iarăşi nu !

Grigorescu nu sînt, ca să-mi pictez un chip cu o expresie adîncă, în culori subtile.

De asemenea, nu m-am născut un La Bruyère ca să cuprind în cîteva trăsături de condei întreaga esenţă a conştiinţei mele.

Atunci, la naiba cu încercările neroade de a-mi face autoportretul.

N-aş putea decît să redau în cuvinte seci, rigide cîteva false impresii despre propriami persoană.

Poate că sînt destul de înalt ca să pot spune că privesc lucrurile „de la înălţime".

Culoarea verde, banală culoare, şi-a găsit locul în ochii mei, ştiind că n-am putut niciodată să o sufăr. Sînt de părere că neamţul are dreptate cînd spune : „Grünen Augen Deine Spur"

Aş vrea însă să declar că sînt un tip foarte comun şi cu totul monoton în ceea ce priveşte trăsăturile principale.

Personalitatea poate nu mi se reflectă decît în orgoliul fără sens, care, precum lui Rolan, marele cavaler, îmi inundă fiinţa de la şireturi pînă la cravată.

„ÎMI PLAC FOARTE MULT LUCRURILE SENZAŢIONALE, DAR NU INSIST ASUPRA ÎNFĂPTUIRII LOR"

Încerc în numai cîteva cuvinte să-mi fac un autoportret, atît moral cît şi fizic. Nu ştiu însă în ce măsură voi reuşi, deoarece fiecare poate să facă portretul altuia, nicidecum al său. Ca înălţime, sînt potrivit de înalt, cu părul castaniu, cu ochi căprui. Acestea sînt în mare calităţile fizice, dar după părerea mea mult mai importante sînt calităţile morale. Prisma prin care mi le voi descrie va fi cît se poate de sinceră, deoarece cel mai de preţ în viaţa unui om sînt cinstea şi sinceritatea. Deci o calitate a mea este sinceritatea. Îmi plac foarte mult lucrurile senzaţionale, dar nu insist asupra înfăptuirii lor. Pînă acum am insistat asupra calităţilor bune, însă fiecare om îşi are şi... calităţi negative. Spre exemplu, eu sînt un om încăpăţînat şi de cele mai multe ori am fie neajunsuri, fie neplăceri.

Îmi plac colecţiile altora şi ambiţia mea m-a determinat ca în ultimul timp să-mi fac şi eu o colecţie de vederi, care aş dori să o întreacă pe a celorlalţi. Sînt un om optimist şi chiar în situaţii dificile nu-mi pierd cumpătul. Dintre materiile din şcoală îmi place româna, (cu toate că am 7 şi 4), îmi plac limbile străine (chiar dacă n-am rezultate). Pînă acum reiese că aptitudinile mele sînt îndreptate spre umanistică, însă îmi place foarte mult să judec şi nu să tocesc. Sînt un urmăritor fără seamăn al filmelor poliţiste şi aş dori să devin un detectiv (nu însă ca Fandor din seriile „Fantomas") ci unul veritabil. Îmi place sportul, însă să-l privesc, îmi plac faze frumoase, spectaculoase.

Într-un cuvînt, caracterul meu este interesant şi foarte, foarte interesant pentru aceia care nu au avut de-a face cu mine.

„...UNA DIN IDEILE FIXE CARE MĂ STÎNJENESC"

Trec drept un copil normal din punct de vedere al dezvoltării fizice şi intelectuale. Cu toate acestea nu mă pot împiedica să mă gîndesc deseori la ceea ce, după părerea mea, trebuie să fie altfel. Din punct de vedere fizic posed un aspect mediocru. Nu ies în evidenţă. Intelectual... Aci este mai dificil. Îmi place să gîndesc mult, dar în general la lucruri care nu au nici o legătură cu mine însumi. Îmi place să visez. Am citit în cartea de franceză a clasei a X-a că „a vrea înseamnă a putea" (Să-mi fie iertat faptul că sar de la una la alta). Mulţi spun că omul îşi face singur fericirea în universul lui spiritual. Ar însemna că e de ajuns să vrei să fii fericit sau mai curînd să-ţi creezi impresia că eşti fericit. De cele mai multe ori nu reuşesc. Atunci pot, îmi stă în putere să mă fac fericită şi nu vreau ? Asta e imposibil. Asta e una din ideile fixe care mă stînjeneşte. Mai sînt şi altele dar de mai puţină importanţă. Cred că una din trăsăturile de caracter esenţiale pe care le posed este, realismul, ceea ce nu este prea convenabil în anumite situaţii. Mă impresionează mult cuvintele frumoase şi faptele frumoase. Îmi place tot ce e drept şi cu toate acestea mint. Sînt şi nu sînt sentimentală. Sînt foarte statornică, sînt şi răutăcioasă dar curios, numai cu persoanele care nu-mi plac. De obicei nu regret niciodată ceea ce fac. Asta din principiu. Sînt destul de severă cu alţii, dar nu şi cu mine însumi. Nu-mi place să cer sfaturi sau mai bine zis mă distrează concepţia diverşilor, în măsura în care nu mă priveşte. Sînt însufleţită de idealuri înalte, dragoste de ţară, de oameni. Nu pot la prima privire, pînă nu mă conving (şi trebuie să remarc că pînă acum n-am plătit scump această încredere) să cred despre un om că e josnic, meschin. E o încredere, nu pot spune nelimitată, dar nu ştiu de ce, uneori trece drept prostească. În general nu mă cunosc prea bine. A, era să uit. M-au atras întotdeauna lucrurile pe care nu le-am înţeles. Aceasta se reflectă în special în relaţiile cu oamenii. În momentul în care ştiu cum anume va reacţiona cineva (din jurul meu) în orice fel de situaţii, sau în momentul în care mă place foarte mult (indiferent sub ce aspect) acel cineva nu mai reprezintă nimic pentru mine. Dimpotrivă, mă simt nespus de legată de diversele reacţii pe care nu le înţeleg. Oamenii aceştia mă atrag ca un magnet. Aş vrea, referitor la viitorul meu, să am o existenţă zbuciumată (spune sufletul) şi totuşi lipsită de prea mari frămîntări (spune mintea). Prostii ! Realitatea e că nu prea poţi anticipa. Ai impresia că soarta ţi-o faci tu însuţi (de altfel adevărat în oarecare măsură), de obicei în punctele neesenţiale, însă în realitate, eu, cel puţin, înclin să cred că mai este ceva, ceva care intervine şi îţi strică toate planurile. Tind să cred că acest ceva este numai ceea ce omul nu a putut să descopere.

AUTOPORTRET ◆ AUTOPORTRET ◆ AUTOPORTRET

P. S.: „VĂ PROMIT"

Pentru că mi s-a oferit prilejul să scriu ceva despre mine atunci să scriu (dacă scriu alții... e jale). Era o dată în clasă, în a XI-a, un băiat sprinten, destul de inteligent (nu-s de loc modest), foarte îndrăzneț, critica pe toți din juru-i. Da! îmi amintesc... băiatul acela visător (și la orele de ROMÂNĂ.... sufleur) — da, da, el e (adică... eu sînt). Știu că-i plăcea fizica. Avea și unele rezultate bunișoare (și de cîte ori mi-am propus să fiu modest). Mai știu că vrea să urmeze... comerțul. Se pricepe un pic la franceză. (far, domnule?... Mai încetează odată, lăudărosule!).

Poate va deveni inginer (sau va ajunge poate și mai sus). Și-și va cumpăra o... mașinuță (da, o mașinuță) cu care să colinde lumea... să vadă, să trăiască din plin viața și poate (cine știe?) să devină și el mai serios.

P.S.: „Vă promit".

„AUZEAM ODATĂ CĂ NUMAI OAMENII SLABI VISEAZĂ MULT"

— Bună!
— Bună.
— Ce mai faci?
— Bine, mulțumesc!
— Apropo! Îl cunoști pe Mircea?
— Da!
— Bine?
— Destul de bine.
— Ai putea să mi-l descrii?
— Hm! Ce să spun?

Are 17 ani, 1,78 cm, 70 kg.

Merge, nu? În rest...

Cîteodată e foarte reținut în discuții, aproape timid. Alteori, de obicei în mijlocul prietenilor foarte buni, n-aș putea spune că nu e simpatic.

Și pentru că veni vorba de prieteni, să ți-l descriu, așa, ca prieten.

Ne cunoaștem de mult, de cînd eram puști. Și în acest timp nu-mi amintesc să ne fi certat. Și asta pentru că ținem foarte mult unul la altul.

Micile neînțelegeri (cîte o fată) le-am rezolvat întotdeauna fără prea multe vorbe.

Ce aș mai putea să spun? Că e ordonat, își ajută părinții acasă, e respectuos cu vecinii? Astea le spuneam în clasa IV-a. Mai merg și acum, însă cu mici retușări. Dacă are vreun țel în viață? Hm! După cîte am putut să-mi dau seama, nu cred. Îi cam plac, așa, lucrurile aiurite. Într-un timp vroia să se facă artist sau regizor. După ce s-a convins că nu are talent, a renunțat.

Îi plac foarte mult automobilele. Din cînd în cînd se visează pilot de încercare la nu știu ce mare firmă, alergînd cu un bolid pe pista de beton, în cadrul vreunui „Mare Premiu". Auzeam odată că numai oamenii slabi visează mult. În ce măsură e adevărat, nu știu.

„ÎN CLASĂ LA NOI ESTE UN BĂIAT CARE..."

Ar fi greu să-mi fac singură portretul. Mult nu mă uit în oglindă, așa că am să încerc să mi-l fac cît mai sigur. Cred că am ochii relativ albaștrii, fața rotundă, părul castaniu cu reflexe roșiatice. Sînt o fată bună (depinde cum mi se vorbește) și îmi place atmosfera optimistă. Cu fetele nu mă prea împac, dar cu băieții e cu totul altceva.

Să încep acum să-mi descriu și ținuta... De la băieți am auzit următoarele cuvinte: „Ce mai mers, ca la paradă: stîngul, dreptul"... De la fete: „Vai ce te-ai îngrășat, dragă!" sau „Ce palidă ești!" Așa că autoportretul meu mi-l pot face din cele ascultate de la alții. Sînt o fire foarte supărăcioasă (pe moment), altminteri sînt prietenoasă cu toată lumea.

„Tovarășe profesor, să știți că sînt supărată pe dumneavoastră deoarece mi-ați dat 4. Nu mi-au plăcut revistele. Mi-ar fi plăcut să mă ascultați la scriitori sau poeți. Cred că știți cine a scris, așa că n-are rost să-mi scriu și numele".

Am fost foarte comodă; dar nu mai sînt. Tot în legătură cu autoportretul mai am de adăugat ceva, și anume că la școală îmi place să vin curat îmbrăcată dar la păr sînt foarte ciufulită. Poate din cauza micilor incidente pe care le am în recreații sau probabil că și părul este în raport cu firea mea. Singura fată de care îmi place este C. (să nu-i spuneți).

PARTEA a II-a

Dacă ar fi un manual în care să fie creionate portretele lui X și al lui Y fiți sigur că ispita m-ar duce pînă într-acolo încît aș încerca cît de cît să scot cartea și să mă uit puțin pe ea. Nu. să nu credeți că am să copiez mult, nu! Dar cît de cît!

De suflat m-am lăsat, nu de alta dar am auzit că se scade nota la purtare. Și eu sînt fată cuminte (și la propriu și la figurat) și nu vreau să am notă mică.

Să vă mai spun ceva.

În clasă la noi este un băiat care îmi este prieten... dar el învață foarte bine iar eu mai puțin. Vă rog foarte, foarte mult să mă ascultați la George Coșbuc. Vreau să iau cel puțin 9 și cel mult 10+.

Ce nu pot să spun verbal spun în scris, parcă am mai mult curaj.

„AM PĂRERI DESTUL DE APROPIATE CU OAMENII MAI ÎN VÎRSTĂ, ÎMI DAU SEAMA CĂ EI AU DREPTATE"

Despre mine nu știu ce aș putea să vă spun. Nu sînt așa de bătrîn ca să am atîtea impresii demne de amintit.

Ca fizic nu sînt prea solid, cum ar visa orice băiat de vîrsta mea să fie, totuși sînt înalt, șaten, ochi căprui și cam atît. Portretul meu moral? Am impresia că v-ați făcut o impresie proastă despre mine, însă nu sînt mincinos sau în cel mai rău caz mai puțin mincinos ca alții. Îmi place foarte mult muzica (ușoară, stil „beat", opera, grea — simfonia nu o prea înțeleg însă îmi place uneori), îm place să citesc, să văd filme bune, să mă plimb cu vreun prieten sau cu vreo prietenă. Sînt lesne influențabil, sînt unele cărți pe care le trăiesc din plin. Mă impresionează foarte mult efortul sportivului (cel mai concludent exemplu — ieri, cînd Ionescu a înscris al treilea gol pentru Rapid am ieșit din cameră ca să nu mă vadă părinții cît sînt de emoționat). Îmi plac de asemenea excursiile, dar îmi place foarte mult să le fac singur. Ador singurătatea, fiindcă numai așa am impresia că pot să gîndesc în voie... Nu-mi place tot ceea ce este exagerat, de exemplu, părul mare, îmbrăcămintea fistichie etc. Am păreri destul de apropiate cu oamenii mai în vîrstă, pentru că îmi dau seama că ei au dreptate.

„ÎNTOTDEAUNA TE VEI VEDEA AȘA CUM AI VREA SĂ FII ȘI ÎNTOTDEAUNA CEI DIN JUR TE VOR GĂSI CU TOTUL ALTFEL"

După atîtea capodopere ale genului portretistic, după stilul lui Balzac, Sthendal, după conciziunea caragialescă și umorul lui Creangă, orice altă încercare în acest gen nu poate fi decît palidă, anostă, subiectivă

Subiectiv și obiectiv... Ce noțiuni diferite și totuși atît de greu de separat în acel personal. Obiectiv, poți pretinde a fi, dar întotdeauna te vei vedea așa cum ai vrea să fii și întotdeauna cei din jur te vor găsi — și e dureros cîteodată — cu totul altfel. O fată înaltă, prea băiețoasă, lipsită de grație, cu veleități prea accentuat sportive (deși fără bază)... Cu ce se deosebește acest portret de cele care împînzesc galeriile lumii? Desen stîngaci, pe care viața îl va acoperi de praf dacă...

Dacă n-ai lupta împotriva prafului care te îmbicsește cu timpul. Lupta... singurul mod de a exista, de a te afirma.

Cu acest crez, cu dorința de a cuprinde tot ce e frumos în lume, îți umpli o viață.

Dar să continuăm autoportretul. Îmi place enorm să citesc, colind lumea cu fiecare rînd, trăiesc viața egiptenilor și peruvienilor, sau a regilor Franței. Cartea este scenariul pe care imaginația îl joacă strălucit pe scena minții.

Îmi place să învăț... O formulă fizică sau matematică, o problemă greu de rezolvat mă emoționează cînd, învinsă se predă. O limbă străină, mă farmecă prin muzicalitatea cuvintelor, prin frumusețea operelor care înlănțuie cuvinte și sentimente ale unor oameni străini, dar pe care poți să ți-i apropii.

Dar tot n-am vorbit de caracterul meu. E dificil, sînt un om dificil, după cum mi s-a spus și mi-e dificil să despart impresiile mele autoportretistice de cele care zi de zi s-au strecurat în conștiința mea.

Sînt poate prea dură... dar cînd nopțile devin zile, aplecată pe paginile cărții, cum să nu fii dură cu cel ce, după o zi de distracție, vine să-ți împrumute, cu ușurătate, rodul unei nopți de nesomn? Și totuși o faci, totuși îi arăți, fiindcă îți dai seama că o poate păți și-ți pare rău. Dar un cuvînt mai rece, mai dur îți răpește tot... și rămîi o fată arogantă.

Și totuși pot fi o prietenă bună. Cînd mă leg de cineva, o fac din tot sufletul, sufăr și mă bucur alături de acest om, care-mi acordă încrederea. Poate felul dur de a corija greșelile altuia și inerția în a le corija pe ale mele să-mi dăuneze. De... subiectivitatea, obiectivitatea... Numai geniile puteau să se ridice deasupra subiectivului și cu ochi reci să se analizeze.

Eu, o fată obișnuită, cu neuronii puțin obosiți, după un compliment gentil.

Penelul cade... Culorile au rămas tot stinse. Ar trebui o pată de culoare. să lumineze și să deschidă tot... Unde sînt Gauguin, Matisse? Poate se va ivi într-o sclipire, o inspirație,... poate... poate, poate...

Niciodată un portret adevărat n-a fost completat după flacăra sublimă a primei inspirații. Goya a avut ulterior o idee care i-a adus culmile artei, dar era Goya.

A trecut un timp. Rîndurile pe care le-am scris mi-au trecut de zeci de ori prin gînd. unele m-au făcut să le regret, dar totuși oricînd aș scrie ceva sinonim.

Ce rost are să mă ascund în umbra unei măști împrumutate? Chiar dacă n-o să fiu înțeleasă, nevoia de confesiune e prea acută, și vremea regelui Midas a trecut de mult.

E adevărat, e dureros să-ți dezgolești sufletul (care totuși există inimă, conștiință, cine știe?!) chiar și pentru tine însuți. Să dai jos vălul de automulțumire care estompează defectele.

Dar, e mai dureros cînd acest văl este smuls brutal de o mînă străină, și te vezi atunci în mijlocul celorlalți, prețios și ridicol.

Să trăiești atîția ani și să descoperi că ești egoist, înfumurat, rigid. (Portretul impune și părerile celorlalți). În școală mi s-au reproșat multe. Cred că totul din tendința mea de a cere celorlalți ceea ce îmi impun eu. Dar asta mi se pare atît de firesc, încît... N-are rost să mai continui, poate o să mă înțelegeți totuși.

Nu știu de ce, sau poate știu și n-am curajul să v-o spun, în societate mă simt stingheră. Dansez prost, nu rîd la glumele proaste, (la fleacuri, doar în clasă!) nu-mi plac manifestările de temperament prea moderne (deși se întîmplă ca efluviile lor să-mi tulbure mintea — cum

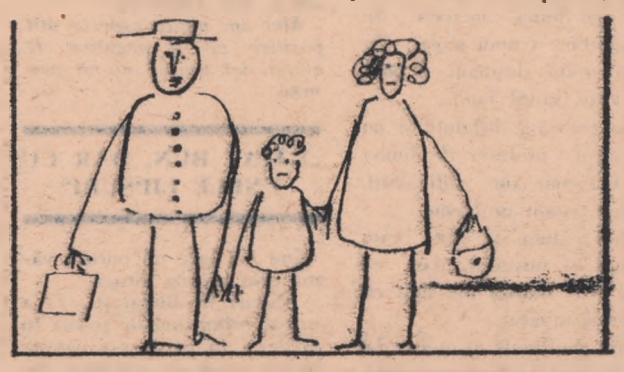

s-a întîmplat la Predeal). Totuși, dacă într-un grup mă simt bine, pot să fiu veselă, amabilă, dar e de ajuns să nu-mi placă cineva, ca să fiu sarcastică, arogantă. Știu și eu, îmi descopăr mereu noi defecte și nici o calitate. N-aș vrea să fiu cinică, nici ipocrită, dar toate mi se învălmășesc în minte.

Mi-am descoperit o calitate, poate un defect: am încredere în oameni, pe moment fiecare mi se pare bun, frumos, deștept (dacă nu-și dă în petic!) Și atunci sînt deosebit de comunicativă; dar adesea părerile mele sînt infirmate de ale celorlalți și adesea îmi dau seama că n-am dreptate. Care e defect și care nu?

Cînd sînt prietenă cu cineva, în absență mi se pare ideal, în prezența sa adesea îl privesc printr-o lunetă care îl îndepărtează, mărindu-i firesc defectul. Poate e o răsturnare a cristalinului optic?

„SE SIMTE FOARTE JIGNIT CÎND CINEVA SE APUCĂ SĂ-L CRITICE ÎN PUBLIC"

Sandu pe numele mic, apărînd într-un grup, se uită nepăsător. însă gîndind că nu ar fi rău să fie prezentat, apoi introdus în atmosferă, caută să-și găsească un tovarăș de polemică. Mai întîi timid, apoi alunecînd pe panta amintirilor, din drumeții, școală sau altceva, se avîntă în discuție ajungînd la controverse chiar cu cel cunoscut puțin timp înainte. În cazul cînd intervine altcineva cu alte amănunte găsește tot mereu ceva de adăugat, întrerupîndu-l nepoliticos.

Se simte foarte jignit cînd cineva se apucă să-i critice în public. La critici răspunde prompt, susținînd că întotdeauna are dreptate cu toate că în sinea lui știe că este vinovat. În asemenea ocazii are mare ambiție.

Prieteni are o mulțime de toate vîrstele și de toate profesiile. Nu-i poate suferi pe cei ce nu-l cred că are 17 ani. De fapt, asta este o caracteristică care-l jenează: este scund. Îi plac și lui filmele de acțiune, citește cu plăcere literatura bună, însă nu-i plac romanele de dragoste cu multe declarații, sacrificii și celelalte. Sporturi: din toate cîte puțin: fotbal, ciclism, patinaj, înot.

La școală, fetele nu-l prea agreează, iar cu învățatul nu stă pe roze.

Cînd îi vine vreo idee extrașcolară nu se lasă pînă ce nu are situația concretă a realizării ei. Toate nimicurile ce execută vreo mișcare sau produc un oarecare efect dorește să intre în posesia lui.

Este foarte, foarte pripit; după o acțiune puțin judecată, care a dat greș, își dă seama de greșeală și face multe jurăminte să devină mai calm. Apropos, devine om nervos cînd nu i se dă dreptate sau cînd ceva nu-i este pe plac. Atunci poți să-l cunoști de la o poștă (se înroșește)

Îi place foarte mult punctualitatea, „la sfert de minut" cum spune el.

Și tare ar vrea să știe părerea altora despre el.

„MĂ DUCEAM ÎN PARCUL HERĂSTRĂU ȘI ACOLO, ÎN „OGLINZILE BUCLUCAȘE" MĂ VEDEAM: MIC ȘI GRAS, SUBȚIRE ȘI ÎNALT, CU PICIOARELE STRÎMBE..."

Din cele mai vechi timpuri „autoportretul" fie el în pictură sau literatură a constituit un izvor prețios. Datorită lor, mai ales, în pictură, ne-au rămas figurile celebre ale lui Leonardo Da Vinci, Rafael și de ce n-aș zice și ale lui Grigorescu, Aman, Luchian.

În literatură un autoportret este mult mai greu de realizat. Trebuie să te cunoști bine, să te studiezi profund, să-ți apreciezi cît mai corect trăsăturile. Aidoma marilor pictori care își făceau autoportretul privindu-se în oglindă. În literatură un autoportret trebuie realizat în imagini artistice care să exprime cît mai apropiat caracterul acelui om. De aceea, numai după o cunoaștere îndelungată putem spune că poți realiza un autoportret literar. Părerile unei colectivități despre persoana ta, desigur pot constitui elemente care te pot influența. Alteori modestia este poate factorul care te împiedică să realizezi un autoportret perfect. Cum aș compune eu un autoportret?

Părerea mea este că aș începe cam așa:

Privit dintr-o parte sînt un semn de întrebare. Din față, nu-mi dau bine seama.

Și știți de ce? Să vă spun. Cînd aveam 5 ani mă duceam în Parcul Herăstrău și acolo, în „oglinzile buclucașe" mă vedeam în diferite forme și poziții care de care mai originale și mai curioase: scund și gras, subțire și înalt, cu picioarele strîmbe etc. etc. Cred că nu mai este nevoie să amintesc și celelalte figuri pe care le luam privindu-mă în oglinzile acelea năzdrăvane. Poate vă amintiți și dumneavoastră. Sînt sigur că le-ați vizitat. Pe atunci ele erau plăcerea copiilor.

De atunci au trecut multi ani. Fără îndoială că oglinzile acelea au avut dreptate, căci astăzi cînd am 17 ani sînt mai mult subțire și înalt... Dacă în oglindă mi-aș putea privi și calitățile desigur că v-aș fi putut spune mai mult Dar timpul trece... Pe curînd.

TELEGRAMĂ

La telegrama de felicitare adresată cu prilejul numirii sale din nou în funcția de prim-ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida a trimis următorul răspuns :

Excelenței Sale
Domnul ION GHEORGHE MAURER
Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România

București

Felicitările pe care Excelența Voastră a binevoit să mi le adreseze m-au mișcat profund. Mulțumindu-vă sincer, vă urez sănătate și fericire personală, precum și prosperitate pentru poporul prieten al României.

AMIR ABBAS HOVEIDA
primul ministru al Iranului

INTREVEDERE LA C.C. AL P.C.R.

Tovarășul Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C. C. al P.C.R., a avut vineri o întrevedere cu tovarășii M. Basavapunnaiah și Promode Dasgupta, membri ai Biroului Politic al C.C. al P.C. din India (m), care au petrecut concediul de odihnă în țara noastră.

La primire a participat Constantin Vasiliu, adjunct de șef de secție la C. C. al P.C.R.

Întîlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovărășească.

SOSIREA ÎN CAPITALĂ
A TOVARĂȘULUI STEVAN DORONSKI

La 27 octombrie a sosit în Capitală tovarășul Stevan Doronski, membru al Comitetului Executiv al C.C. al U.C.I., secretar al Comitetului Executiv al C.C. al U.C. din Serbia, care, la invitația C.C. al P.C.R., va face o vizită prietenească în țara noastră.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, oaspetele a fost întîmpinat de tovarășii Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., Dumitru Lazăr, membru supleant al C.C. al P.C.R., adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R., de activiști de partid.

A fost de față Iaksa Petrici, ambasador al R.S.F. Iugoslavia la București și membri ai ambasadei.

(Agerpres)

SOLIDARI CU MARELE OCTOMBRIE

În vasta mișcare internațională de solidaritate și sprijinire a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, oamenii muncii români, opinia largă democratică din România, și-au adus aportul lor.

Credincios spiritului internaționalist, proletariatul român s-a solidarizat unanim și entuziast cu revoluția rusă. În toată țara s-au organizat mitinguri, manifestații, întruniri și alte acțiuni la care își exprimau simpatia, bucuria pentru victoria clasei muncitoare ruse.

Presa socialistă și muncitorească a contribuit din plin la aceste manifestări de solidaritate, dînd — în paginile sale — glas cuvintelor de îmbărbătare, de sprijinire și de înțelegere față de evenimentele din Rusia, a chemat oamenii muncii la noi și noi acțiuni de sprijinire a proletariatului rus.

Aniversările revoluției din Octombrie erau tot atîtea ocazii de a demonstra simpatia, solidaritatea cu măreața faptă din 1917, precum și de a populariza realizările, succesele noului stat care părea pe drumul socialismului, înconjurat cu stima și admirația oamenilor progresiști din întreaga lume.

Cu ocazia semicentenarului reproducem mai jos fragmente din documentele (manifeste, apeluri, moțiuni, articole de presă) vremii.

Către frații Ruși !

...Slavă și mărire vouă muncitori ruși ! Alduit fie numele vostru, tovarăși ruși, care prin hotărirea voastră eroică, prin sîngele vostru vărsat în luptele cu dușmanii poporului, ne-ați întărit credința în puterea socialismului și ați arătat lumii calea cea dreaptă ce duce la pace și la înfrățirea popoarelor. Voi nu v-ați lăsat prostiți de stăpînitorii voștri, voi n-ați ascultat de vorbele celor fățarnici, care voiau să vă prelungească suferințele, voiau să vă jertfească și mai departe pentru scopurile și interesele lor de clasă. Voi ați înțeles că *războiul n-aduce nici un bine poporului* și e minciună că măcelărirea de azi se face pentru scopuri ideale și mărețe. Voi ați băgat de seamă că *numai capitaliștii și marii proprietari, clasele avute trag foloase din încrăibirea popoarelor* și ați avut curajul să vă împotriviți, să sfărîmați lanțurile robiei, să nimiciți puterea celor care vă stăpîneau pînă acum și singuri ați luat în mînă conducerea sorții voastre.

. . . . . .

Căci ce voiți voi ? *Voiți în primul rînd să se pună capăt vărsării de sînge,* voiți ca războiul să nu mai dureze și a patra iarnă și-n locul sălbăticiei să fie reînfronată cultura și munca. Voi cereți ca nici o națiune să nu țină în asuprire pe alta, nici un neam să nu fie *subjugat și fiecare popor singur să aibă dreptul de a se conduce.* Nici o țară să nu răpească pămînt străin și nici o țară să nu ceară haraciu — despăgubire de război — de la alta. Voința voastră e ca armatele de azi să fie desființate ori reduse într-o măsură cît se poate de mare, și-n locul lor să fie ridicat tribunalul internațional, judecătoria aceea care va fi chemată să rezolve toate neînțelegerile ce se vor ivi în viitor între neamuri.

Scopurile astea toate ale voastre, care sînt și ale tuturor socialiștilor din lume, sînt atît de mărețe și atît de sfinte, încît *vor trebui să ducă la izbîndă.* Azi voi ați îmbiat la pace toate popoarele din lume și chemați toate guvernele să înceapă tratativele de pace împreună cu voi. Guvernele monarhiei și ale Germaniei au declarat că se învoiesc să primească propunerea voastră. Dar toate astea împreună încă tot nu însemnează pacea. Nu putem știi încă prin cîte întorsături va mai trece cauza păcii și nu știm ce ecou va avea pasul vostru la clasele muncitoare din țările apusene, dar totuși să nădăjduim că brațul muncitorimii va fi destul de puternic în toate țările și va putea să ducă la învingerea ideii păcii.

Iar omenirea va vedea apoi că nu e decît o singură putere în lume care e în stare să înfrîngă furiile războiului sîngeros, și această putere e *muncitorimea socialistă.* (*„Adevărul" din 26 noiembrie/9 decembrie 1917*).

. . . . . .

Revoluția rusă a fost primul semnal. Pornită la început pentru doborîrea țarismului, revoluția rusă a creat condițiile favorabile pentru ca proletariatul să pună mîna pe puterea politică și să înfăptuiască republica socialistă. Rolul hotărîtor pe care proletariatul l-a avut în prima și în a doua revoluție rusă, precum și conștiința pe care o avea de puterea și misiunea sa istorică, l-au făcut să refuze de a servi pentru introducerea unui regim burghez, oricît de înaintat, și să pornească la realizarea idealului socialist.

Această victorie a proletariatului nu este întîmplătoare, întrucît societatea capitalistă a creat în sînul său condițiile obiective pentru transformarea ei. Proletariatul rus a putut realiza această transformare datorită unui complex de împrejurări favorabile și conștiinței de puterea sa economică și politică, de misiunea sa istorică, pe care a căpătat-o grație propagandei ideilor socialiste.

. . . . . .

(Fragment din Proiectul de program al Partidului socialist din România, din decembrie 1918, privind Revoluția din Octombrie. — „SOCIALISMUL" din 9/22 decembrie 1918).

MUNCITORI !

Astăzi se împlinește un an de la revoluția bolșevistă, un an de cînd **muncitorii și țăranii ruși au alungat pe boieri și pe patroni de pe moșii și din fabrici,** punînd dînșii — proletari de la orașe și de la sate — **stăpînire socialistă, stăpînire muncitorească pe ele.** Un an se împlinește astăzi de cînd în Rusia cuvîntul de „burghez" (trădător din munca altuia) e o insultă și de cînd, pentru întîia oară în istorie, **muncitorii, ei înșiși, cîrmuiesc statul, Republica Socialistă.**

. . . . . .

Împodobiți-vă piepturile, muncitori, cu cocarde roșii avîntați pălăriile în văzduh, umpleți-l cu strigăte de bucurie și de victorie, pentru că **viitorul clasei muncitoare de pretutindeni — socialismul — se înfăptuiește.**

. . . . . .

Într-adevăr : un an numai se împlinește astăzi de cînd tovarășii ruși au aruncat în lume chemarea lor fierbinte și puternică de libertate și de luptă, și iată că vulcanul mîniei muncitoare începe să fiarbă în toate țările.

Trăiască revoluția socialistă rusă !

(Manifest din 6 noiembrie 1918, semnat „Muncitorii socialiști").

Revoluția Proletară Rusă trece astăzi victorioasă pragul anului al VI-lea.

...În mijlocul reacțiunii mondiale, care a lovit adînc mișcările muncitorești din toate țările și a paralizat avîntul revoluționar al proletariatului, Revoluția Rusă stă falnică și puternică, răspîndind lumină, încredere și mari nădejdi în toată lumea muncitoare.

...Nimic nu va putea dobori Revoluția Rusă, atîta vreme cît împrejurul ei stau inimile și brațele milioanelor de proletari din toată lumea, stau nădejdile țăranilor și popoarelor subjugate de pretutindeni.

La a V-a Aniversare a celei mai mari răscolitoare ridicări populare, pe care a cunoscut-o vreodată istoria, din toate colțurile pămîntului, din fabrici, din uzine, din ateliere, din mine, din birouri, de pe ogoare, de pe vapoare și din cazărmi răsună strigătul unanim și universal :

TRĂIASCA REVOLUȚIA RUSĂ, PRIMA ETAPĂ A REVOLUȚIEI MONDIALE COMUNISTE !

TRĂIASCĂ REPUBLICA RUSA A SFATURILOR !

(Articol scris în „Socialismul" din 5 noiembrie 1922, cu ocazia împlinirii a cinci ani de la revoluția rusă).

REVOLUȚIA RUSĂ

Sfârșitul fatal al tuturor tiranilor

Din „Socialismul" — 8 noiembrie 1919

„21 iulie în România". Articol despre greva generală din 21 iulie 1919, declarată în semn de solidaritate a proletariatului român cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și cu Revoluția Proletară din Ungaria.

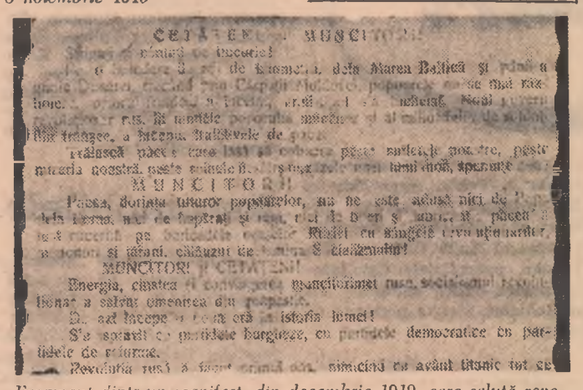

Fragment dintr-un manifest, din decembrie 1919, care salută revoluția rusă și cheamă poporul român la luptă pentru eliberarea sa socială.

• SPORT

Cvadrupla confruntare între fotbaliștii români și polonezi

„SPERĂM..."

Ieri dimineață, fotbaliștii „seniori" și „juniori" din reprezentativele României, au plecat cu avionul la Cracovia. Aici vor rămîne cei din „A" care vor susține mîine, duminică, începînd de la orele 13.30, un meci amical de fotbal cu reprezentativa similară a Poloniei (partida va fi transmisă de posturile noastre de radio și televiziune), iar juniorii, cu autocarul sau trenul, își vor continua drumul pînă în orașelul **Tarnobrzeg**.

Antrenorii celor două loturi ne-au comunicat formațiile care vor începe jocurile în următoarea componență :

ROMÂNIA „A" : **Coman — Sătmăreanu, Dumitru Niculaie, Dan Coe, Mocanu — Libardi, Koszka — Năsturescu, Constantin, Soo, Voinea.**

ROMÂNIA — JUNIORI : **Vidac — Marinescu, Ciugarin, Ispir, Viciu — Rizea, Dumitru — Cantaro, Ștefănescu, Ciutac, Niculaie.**

Atmosfera din aerogara Băneasa, din momentul plecării, era sobră, reținută. Jucătorii au sosit doar cu cîteva clipe înainte de ora plecării. Totuși, pentru a nu stirbi tradiția, cîteva impresii înainte de meciuri...

FLOREA TĂNĂSESCU, secretar general adjunct al F.R.F., conducătorul delegației :

— Sperăm într-o comportare bună : băieții sînt dornici de... reabilitare, afirmare și... consacrare.

ȘTEFAN ONISIE, antrenor secund al lotului „A" : **N-am fost învinși de polonezi de vreo 35 de ani, nici acasă și nici în deplasare. Acasă, la ei, am făcut cîteva meciuri nule. Incolo... Avînd în vedere că au fost incluși în echipă jucătorii ce mai buni, cei mai în formă, cunoscînd valoarea adversarilor noștri — am vizionat 2 meciuri a două echipe de club care dau 6 jucători — nădăjduiesc într-un rezultat favorabil.**

MOCANU : Meciul cu polonezii îl consider greu. După ce au fost învinși acasă cu 4—1 de francezi, s-au pus pe treabă, și rezultatul s-a văzut în meciul cu belgienii pe care i-au întrecut, în deplasare, cu 4—2. Pe urmă, sînt convins, ei vor o reabilitare în fața publicului. Cu toate acestea, eu văd un rezultat care să ne onoreze.

CONSTANTIN : Plecăm cu gîndul să jucăm cît mai frumos, cît mai bine. Revin în națională după o absență de 3 ani și vreau ca aceasta să coincidă cu o comportare utilă echipei, eficace partenerilor mei de la înaintare cărora le doresc, și-i voi ajuta, să aibă golurile la... picior.

GH. OLA, antrenorul principal al lotului de juniori : Ne-am pregătit cu sîrguință ; este jocul prin care verificăm, cît de pusè la punct e echipa în vederea preliminariilor pentru Turneul U.E.F.A. Exact peste o lună avem meciul oficial cu echipa de juniori a Ungariei. Convingerea mea e că, după acel recent 2—1 de la Budapesta, băieții au făcut pași înainte în ce privește sporirea capacității de joc ca și a celei fizice. De aceea, socotesc că ne vom întoarce zîmbind.

...Speranțele, încrederea, chiar și acel optimism mai reținut, angajarea pentru o dăruire totală jocului, culorilor țării, le socotim firești. De fapt acestea sînt atributele care-i poartă, întotdeauna, spre victorie, pe sportivi.

V. CĂBULEA

„CERCUL DE PRIETENI"

promis că, dacă va continua astfel, în clasa a VIII-a îl voi recomanda cu căldură să fie primit în U.T.C.

În ansamblu așa stau lucrurile. Dar amănuntele și, mai ales, scrisoarea primită la redacție, confirmă un lucru oarecum neașteptat și trist : însingurarea băiatului, înstrăinarea lui. Colegii de clasă i-au refuzat sistematic încercările de apropiere, manifestările prieteniei și sensibilității lui. În primul rînd P. era, pentru ei, un intrus, un nepoftit, era „repetentul", „derbedeul" etc. Un străin.

Cunoscîndu-l pe Eugen P. mi-am dat seama de cinstea sa surprinzător de profundă, lucru pe care-l confirmă și dirigintele clasei. Pur și simplu nu suportă minciuna, lașitatea, disprețul. Acestea sînt calitățile lui, pe care, din păcate, colegii nu le observă sau poate nu-i interesează așa ceva (combustiunile lor spirituale realizîndu-se în funcție de fotbal, note mari sau cît mai mari, filme „cu Fantomas" etc., etc.).

— Știi să joci volei ?

— Nu știu.

— Nu-ți place ?

— Nu prea ; îmi plac halterele dar nu le practic.

— Printre colegii tăi există vreunul căruia să-i placă halterele ?

— Nu ; ei joacă fotbal.

— Tu nu joci ?

— Nu.

— De ce ?

— Nu prea știu să joc și nu mă primește nimeni.

Acestui amănunt i se adaugă încă 10—20 asemănătoare și încet-încet se conturează a doua cauză, al doilea factor care determină distanța dintre Eugen P. și colegii lui. Prima cauză fiind întruchipată în ostilitatea cu care-l tratează colegii lui în virtutea unei optici a lor („repetentul, derbedeul etc.), și în virtutea unei educații mult prea zeloase a... părinților copiilor respectivi. Pentru că Eugen P. mărturisește: „...părinții nu le dădeau voie colegilor mei de clasă să discute cu mine".

Din dorința, bine intenționată de altfel, a unui părinte de a-și feri copilul de contacte dăunătoare, de contaminări morale nefaste, se naște însă în sufletul copilului germenul urîjbei, spiritul infatuării și al egoismului.

— Spui că te apasă sentimentul singurătății, că bucuriile tale sînt foarte puține. Spune-mi, nu poți găsi satisfacții în alte lucruri ? Nu ai vreo pasiune pentru ceva, pentru literatură, de exemplu, pentru un sport pe care să-l practici, pentru muzică...

— Da, răspunde el, îmi place muzica, este o pasiune a mea dacă pot spune așa. Vreau să urmez o școală de muzică ; chiar mă pregătesc pentru asta, eu...

— Vezi, îl întrerup, vezi, satisfacțiile nu sînt departe de tine

— Da, dar eu să rămîn singur, să nu discut cu colegii, numai „bunăziua" și atît ?!

La școala de muzică pe care o va urma, Eugen P. va avea alți colegi. Alt univers, o lume nouă, oameni pe care-i leagă preocupări comune, aceeași pasiune : muzica. Acolo va găsi, trebuie să găsească, cu certitudine căldura unui prieten apropiat, lucru după care tînjește atîta, și va descoperi un sens nou al existenței sale, descoperindu-și neîncetat vocația, muncind cu pasiune și găsind satisfacții infinite în această muncă a sa.

• CONTINUĂRI

SIDERURGIȘTII DE LA HUNEDOARA PROPUN...

Hunedoara și a uzinei Victoria Călan, în cadrul industriei siderurgice din țara noastră ;

2) Ar fi bine ca odată cu înființarea centralelor industriale, o uzină din țara noastră să se profileze pe repararea utilajelor siderurgice. În momentul de față întîmpinăm mari greutăți datorită lipsei pieselor de schimb.

Inginerul PÎRVU IOSIF, șeful sectorului laminoare :

1) Metoda actuală de a livra laminatele direct unităților mici, provoacă numeroase greutăți, congestionează spațiile de depozitare, umflă în mod artificial efectivul de muncitori, împiedică livrarea la timp a metalului. Pentru înlăturarea acestui inconvenient, *propun ca în cadrul centralelor industriale să ia ființă o bază de desfacerea metalului pentru comenzile mici, iar întreprinderea să livreze numai comenzile mari.*

2) *Centrala siderurgică,* dacă ea va lua ființă la Hunedoara, *va trebui să cuprindă și întreprinderea de construcții siderurgice Hunedoara, iar aceasta să fie transformată și specializată în întreprinderi de construcții și reparații capitale și mijlocii,* fapt ce ar contribui la realizarea unor reparații de bună calitate și într-un timp scurt.

Inginer DEHELEANU CORNEL, șeful secției Oțelăria Siemens Martin II.

Institutele de cercetări specifice sectorului siderurgie să-și desfășoare activitatea în centralele industriale. Primim comenzi să introducem în fabricație noi mărci de oțeluri însă acestea nefiind studiate și experimentate au de multe ori o calitate necorespunzătoare.

Inginer DOBRIN IOAN, director comercial :

Pentru instaurarea unei stricte discipline contractuale propun ca întreprinderea care nu-și respectă contractele să suporte toate daunele provocate beneficiarului.

Maistrul GHEORGHE CIȘMAȘ — secția I-a furnale :

Pentru valorificarea tuturor rezervelor interne și antrenarea în aceeași măsură a întregului colectiv la îndeplinirea sarcinilor *propun ca planul de producție să fie repartizat pe sectoare (fontă, oțel) și nu pe secții cum se procedează în prezent.*

Inginer GHEORGHE ONICA, șeful serviciului organizarea muncii :

Să se studieze posibilitatea reducerii celor 13 rețele de salarizare din combinat, întrucît numărul mare de rețele nu au un efect stimulativ asupra colectivului de muncă.

SATUL DE MÎINE

care vor deveni în perspectivă centre rurale cu funcții complexe. De exemplu, în raionul Dorohoi din totalul de 125 de localități rurale s-a propus ca în viitor să se dezvolte numai 45 adică 37 la sută. Fără îndoială că diversitatea problemelor de ansamblu — scară dimensională, grad de dotări edilitare și social-culturale, densitate și chiar elemente de detaliu — se vor realiza cu succes numai prin îmbinarea a tot ceea ce e mai înaintat în experiența mondială cu realitățile concrete, resursele economice specific locale, tradiționale fiecărei așezări.

LANURI DE PORUMB LINIȘTITE

pildă, au recoltat pînă acum numai circa 400 hectare, cam o pătrime de hectar într-o zi, în timp ce productivitatea fiecăreia este de cinci hectare la zece ore funcționar. Dacă aceste moderne mașini ar fi fost utilizate la întreaga lor capacitate, în raionul Medgidia, ar mai fi rămas de recoltat porumbul de pe numai 3 000 hectare în loc de 12 000. Apoi, în foarte multe cooperative agricole, cum mărturisea tov. inginer Constantin Popa — președintele consiliului agricol raional — se flutură fără vreun temei lozinca : Nu ies cooperatorii la muncă. Lucru inexact, menționa interlocutorul nostru. Atunci cînd munca a fost bine organizată, participarea a fost totală. La Valul lui Traian, Piatra, Lumina, Cochirleni, unde lucrurile s-au privit cu toată seriozitatea, recoltatul porumbului s-a terminat, sau e pe aproape încheiat. La Rasova, Castelu și la majoritatea celorlalte unități agricole însă, zilnic, numai cîțiva tineri participă la lucru. Se pare, că, aici, organizațiile U.T.C. au pierdut din atenție această principală îndatorire a lor : mobilizarea membrilor U.T.C. la rezolvarea problemelor de producție.

Situația existentă în raionul Medgidia privind recoltatul porumbului — asemănător stau lucrurile în întreaga regiune Dobrogea — poate și trebuie să fie înlăturată. Iată cîteva sugestii formulate în urma discuțiilor avute în raion : 1) mobilizarea tuturor forțelor mecanice și fizice (Există posibilități, ca numărul țăranilor cooperatori participanți la lucru să crească zilnic cu cel puțin 7 000 față de prezent) ; 2) organele raionale de îndrumare să nu-și limiteze activitatea doar la întocmirea și citirea unor situații, ci să ajute unitățile agricole în organizarea muncii pentru folosirea eficientă a tuturor posibilităților ; 3) să se generalizeze experiența bună acumulată la cooperativele agricole Valul lui Traian, Cochirleni, Piatra și Lumina unde ziua se lucrează la recoltat, iar noaptea, tineretul asigură eliberatul terenurilor de coceni ; 4) să se elimine din concepția tuturor ideea „cauze obiective".

TEATRE • CINEMA • TELEVIZIUNE

Teatrul Național „I. L. Caragiale" Sala Comedia **Oameni și soareci"** ora 19,30. Sala Studio **„Seringa"** ora 19,30. Opera Română **Cosi fan tutte** ora 19,30. Teatrul de operetă **„Țara surîsului"** ora 19,30. Teatrul de comedie **„Troilus și Cresida"** ora 20. Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" sala Schitu Măgureanu **„Procesul Horia"** ora 20 Sala Studio **„Privește înapoi cu mînie"** ora 20. Teatrul Mic **„Bătrînele și marea"** ora 20,30 (în sala Teatrului Țăndărică). Teatrul „C. I. Nottara" B-dul Magheru **„Au fost odată... două orfeline"** ora 19,30. Sala Studio **„Absența unui violoncel"** ora 20. Teatrul Giulești **„Martorii se suprimă"** ora 19,30 (sala Teatrului Evreesc de Stat). Teatrul „Barbu Delavrancea" **„Inelul lui... Jupiter"** ora 20. Teatrul „Ion Creangă". **„Nota zero la purtare"** ora 16. Teatrul Țăndărică **„Ileana Sînziana"** ora 17.

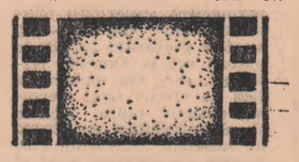

OPERAȚIUNEA CROSSBOW
rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30).

PROSTĂNACUL
—cinemascop—
Tomis (orele 9,45 ; 12,15 ; 14,45 ; 17,15 ; 19,45), Melodia (orele 8,45 ; 11,15 ; 13,45 ; 16,15 ; 18.45 ; 21), Flamura (orele 9 ; 11,15 ; 13.30 ; 16 ; 18,30 ; 21).

SINDBAD MARINARUL
rulează la București (orele 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 16,45; 19; 21).

UN IDIOT LA PARIS
—cinemascop—
rulează la Capitol (orele 9,15; 11,30 13,45 ; 16,15 ; 18,30 ; 20.45). Feroviar (orele 8.30 ; 10.45 ; 13.15-; 15 ; 17,45 ; 20,15) ; Excelsior (orele 9,45; 12; 14.15; 16,30; 19; 21,15). Modern (orele 9,30; 11,30; 14,30; 16,30; 18,30; 20.30), Republica (orele 9,45; 12; 14,15; 16,45; 19; 21,15).

AGONIE ȘI EXTAZ
—cinemascop—
rulează la Festival (orele 8.45; 11,30 ; 14,30 ; 20,30), Grivița (orele 9 ; 12 ; 15 ; 18 ; 21).

AMPRENTA
rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18.15; 20,30).

FANTOMAS CONTRA SCOTLAND YARD
rulează la Lumina (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18.30; 20,45), Gloria (orele 9; 11.15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Volga (orele 10; 16; 18,15; 20,30).

UN LUCRU FĂCUT LA TIMP
rulează la Doina (orele 11,30; 14,30; 16; 18,30; 20.45).

PROCESUL DE LA VERONA
rulează la Union (orele 15,30: 18; 20,30).

DESENE ANIMATE (ora 18).

SĂLBATECII DE PE RÎUL MORȚII — SPRE CRESTE — GUSTAV NU-ȘI CUMPĂRĂ MAȘINĂ
rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

TESTAMENTUL INCAȘULUI
—cinemascop—
rulează la Giulești (orele 11,30; 18; 20,30), Aurora (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Drumul Sării (orele 15; 17,30; 20), Victoria (orele 8,45 ; 11,15 ; 13.45; 16,15; 21).

SORA CEA MARE
rulează la Victoria (ora 18,45).

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE
—cinemascop—
rulează la Înfrățirea (orele 16; 18; 20,15).

SPARTACUS — cinemascop — —ambele serii—
rulează la Dacia (orele 9—19,30 în continuare).

FEMEIA NECUNOSCUTĂ
rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,30).

COMISARUL X —cinemascop—
rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30).

FARAONUL — cinemascop — —ambele serii—
rulează la Bucegi (orele 16; 19,15), Arta (orele 15,30; 19).

O ZI NU TOCMAI NOROCOASĂ
rulează la Unirea (orele 18.15).

MARELE RESTAURANT
—cinemascop—
rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

PASĂREA FHOENIX — cinemascop—
rulează la Miorița (orele 8,45 ; 11,30 ; 14,30 ; 17,30 ; 20,30).

SINGUR PE LUME
rulează la Dudești (orele 15,30; 18; 20,30), Pacea (orele 15,30; 18; 20,30)

CUM SĂ FURI UN MILION ?
—cinemascop—
rulează la Munca (orele 16; 18,15; 20,30), Cotroceni (orele 15.30; 18; 20.30).

CINE CĂLĂREȘTE UN TIGRU ?
rulează la Moșilor (orele 16; 18 15; 20,30)

SUS MÎINILE DOMNILOR POLIȚIȘTI !
rulează la Unirea (orele 16; 20,30).

RECOMPENSA
rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,30).

CANALIILE
rulează la Popular (orele 15,30; 18; 20.30).

ZORBA GRECUL
rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).

CINE VOIA S-O UCIDĂ PE JESSIE ?
rulează la Colentina (orele 16; 18.15; 20.30).

POVESTEA ȚARULUI SALTAN
rulează la Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).

CENUȘĂ ȘI DIAMANT
rulează la Central (orele 9; 12; 15; 18; 20,45).

28 octombrie 1967

18,00 — Pentru noi, femeile ! 18,30 — La șase pași de o excursie. Emisiune-concurs pentru pionieri și școlari ; 19,30 — Telejurnalul de seară ; 19,50 — Buletinul meteorologic. Publicitate ; 20,00 — Tele-enciclopedia ; 21,00 — Desene animate ; 21,10 — De la fonograf la magnetofon. Emisiune muzical-distractivă ; 21,40 — Concertul orchestrei de instrumente electronice a Radioteleviziunii sovietice. Transmisiune de la Moscova ; 22,20 — Film serial : Evadatul ; 23,10 — Telejurnalul de noapte ; 23,25 — Închiderea emisiunii.

de peste hotare

Sesiunea O. N. U.

Discuția generală din Comitetul Politic în legătură cu Tratatul pentru interzicerea armelor nucleare în America Latină a intrat în faza finală, urmînd a se trece la elaborarea unei rezoluții în această chestiune. Luînd cuvîntul vineri, ambasadorul Gheorghe Diaconescu, reprezentant permanent al României la O.N.U., a reamintit sprijinul acordat de țara noastră proiectului de denuclearizare a Americii Latine încă din 1963.

Adresînd felicitări în numele delegației române pentru traducerea în viață a acestui proiect, vorbitorul a scos în evidență semnificația majoră pentru țările latino-americane a tratatului, expresie a proclamării pentru prima dată în istorie a unei zone libere de arma nucleară, într-o importantă regiune locuită a globului.

Un merit incontestabil al autorilor tratatului, a arătat în continuare reprezentantul român, constă în aceea că dînd dovadă de spirit inovator au reușit să realizeze cadrul juridic care, interzicînd în mod absolut prezența armelor nucleare pe teritoriul părților contractante, a lăsat neatins dreptul acestora de folosire pașnică a atomului, pentru a accelera dezvoltarea economică și socială a popoarelor lor.

Dacă încheierea tratatului reprezintă o măsură menită să îngăduie popoarelor latino-americane să-și îndrepte resursele în direcția creșterii nivelului lor de trai în loc de a le irosi pe armamentul nuclear, ceea ce reprezintă o contribuție importantă la pacea și securitatea generală, este normal ca țările din zona denuclearizată să aibă dreptul să ceară garanțiile necesare securității acestei zone. Dînd expresie acestei aspirații legitime, unul din protocoluriile adiționale ale tratatului cere, în bună dreptate, puterilor nucleare să-și ia angajamentul de a nu recurge la folosirea armelor nucleare sau la amenințarea cu folosirea lor împotriva părților contractante și să nu contribuie în nici un fel la înfăptuirea pe teritoriile la care se referă tratatul a unor acte care să constituie o încălcare a dispozițiilor sale. În această privință, delegația română, a subliniat vorbitorul, își reînnoiește sprijinul său deplin față de cererile legitime ale guvernului Cubei, potrivit cărora prevederile tratatului trebuie să se aplice și bazelor americane situate în zona canalului de Panama, la Porto Rico. Statele Unite trebuie, de asemenea, să evacueze baza navală de la Guantanamo și să restituie Cubei această parte a teritoriului său.

Încheierea tratatului reprezintă, după părerea noastră, a declarat el în continuare, o experiență pentru toate țările care văd în stabilirea unor zone denuclearizate în diferite regiuni ale lumii, un mijloc eficace de întărire a păcii și securității internaționale. Pornind de la convingerea profundă a importanței stabilirii de zone denuclearizate care să se bucure de garanțiile puterilor nucleare că nu vor folosi niciodată arma atomică contra țărilor care nu posedă această armă, România s-a pronunțat întotdeauna în favoarea creării unor astfel de zone în Europa, în America Latină, în Africa și în alte regiuni ale lumii. În legătură cu aceasta, vorbitorul a reamintit că, profund atașat principiilor potrivit cărora fiecare țară poate și are dreptul de a-și aduce contribuția proprie la menținerea și întărirea păcii, guvernul român a supus atenției guvernelor celorlalte țări din regiunea balcanică în 1957—1959, propuneri vizînd transformarea acestei regiuni într-o zonă a păcii și a bunei vecinătăți, lipsită de arme nucleare.

★

Președintele Adunării Generale a O.N.U., Corneliu Mănescu, a primit vineri în cabinetul său de lucru pe secretarul general al Națiunilor Unite, U Thant, pe președintele pe luna în curs al Consiliului de Securitate, Sinjin Tsuruoka (Japonia) și pe președintele grupului țărilor latino-americane, Leopoldo Benites, reprezentant permanent al Ecuadorului.

★

Mircea Malița, adjunct al ministrului afacerilor externe, șeful delegației române la actuala sesiune, a avut vineri, împreună cu Cornel Burtică, ambasadorul României la Roma, membru al delegației, o întrevedere cu Alexandre Ohin, șeful delegației statului Togo. Au fost discutate probleme privind relațiile dintre cele două țări.

Procesul lui Regis Debray

Procesul intentat de autoritățile boliviene ziaristului francez Regis Debray și altor șase coinculpați, sub acuzația de a fi avut legături cu mișcarea de guerilă din Bolivia, continuă de cîteva săptămîni. Colonelul Efrain Guachalla, președintele Tribunalului militar de la Camiri, unde se desfășoară acest proces, a anunțat că audierile se vor încheia săptămîna viitoare, după care va fi pronunțată sentința.

Un trimis special al agenției France Presse a reușit să ia un interviu lui Regis Debray în legătură cu modul cum se desfășoară procesul. „Mă simt rău, deoarece procesul împotriva mea se desfășoară ca și cum eu nu m-aș afla aici, a declarat Debray. Procedura boliviană interzice acuzaților de a lua cuvîntul și din acest motiv a trebuit să asist timp de o lună la o campanie de calomnii și de insinuări minuțios organizate, fără să am posibilitatea să răspund. Cît privește pe avocatul meu, acesta nu mă poate apăra mai întîi pentru că el nu cunoaște toate faptele și apoi pentru că el este obiectul unor presiuni psihologice".

Vizita delegației C. C. al P. C. R. în Finlanda

Continuînd-și vizita în Finlanda, delegația Comitetului Central al Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., a fost oaspetele comitetului de partid al districtului Oulu.

Însoțiți de tovarășii M. Malmberg, membru al biroului politic al C.C. al P.C. din Finlanda, L. Grunberg, președinte și T. Motlanen, secretar al Comitetului districtual al partidului, membrii delegației române au făcut o vizită la primăria orașului Oulu, unde au fost primiți de P. Arola, locțiitorul primarului. În continuare, delegația a vizitat întreprinderea de îngrășăminte azotoase „Typpi Oy" și instituții social-culturale.

S. U. A. — Demonstrație împotriva războiului din Vietnam

TELE-CULISE

În multe orașe europene, televiziunea în culori trezește curiozitatea publicului: celor cărora nu le dă mîna să cumpere televizoare înzestrate cu calitățile necesare pentru a capta emisiunile colorate (deocamdată experimentale) se îngrămădesc în cluburi sau localurile al căror punct de atracție a redevenit micul ecran... Și în timp ce publicul discută cu pasiune cum este redat roșul și albastrul, verdele și galbenul, aducînd elogii binemeritate ingeniozității creatorilor, între susținătorii diferitelor sisteme lupta este în toi.

În așteptarea realizării unui „transformator" care să facă posibilă redarea emisiunilor din sistemul SECAM în sistemul PAL și invers, episoadele bătăliei capătă nuanțe diferite. La tîrgul de la Strassbourg, televiziunea franceză a prezentat un spectacol cu „Fedra" de Racine și, concomitent, televiziunea vest-germană a lansat o bombă: un film despre Vestul sălbatic, ceea ce a făcut ca majoritatea spectatorilor să opteze pentru aventuri. Incidentul aparent anodin a sintetizat de fapt întreaga luptă de concurență: dacă barierele vamale dintre cele șase state membre ale Pieței comune vor fi complet înlăturate anul viitor, atunci preferințele telespectatorilor vest-europeni se vor îndrepta spre programele mai atractive. Iar pentru alegerea vizionării trebuie cumpărat un anumit tip de televizor: SECAM sau PAL.

Specialiștii, susținuți acum de public, apreciază că SECAM oferă o imagine mai clară, cu contururi mai precise decît sistemul american NTSC; dar disputa ivită la conferințele de specialitate de la Viena și Oslo, a împărțit țările europene în adepte ale sistemului francez și adepte ale sistemului vest-german. Sesizînd pericolul, ORTF a lansat programe experimentale susținute, fără a ține seama că deocamdată numărul telespectatorilor „colorați" este încă redus. Bernard Hecht, însărcinat la ORTF cu supravegherea emisiunilor în culori, a declarat: „Ne-am aruncat în apă. Nu este prea mult de preluat din străinătate. A trebuit să începem singuri ucenicia... Toate problemele păreau foarte simple, dar ele sînt infinit complexe. Cu atît mai mult cu cît trebuie să se țină seama că imaginile în culori pot fi prinse și în alb-negru".

Pe de altă parte, există un semn de întrebare în legătură cu cererea de televizoare în culori. În R.F.G. s-au vîndut de zece ori mai multe televizoare în culori, decît s-a prevăzut inițial; totuși industria respectivă păstrează prudență pentru că nu se exclude posibilitatea ca de la o zi la alta să se găsească o soluție pentru unificarea sistemelor (sau pentru introducerea de „transformatoare"), ceea ce ar avea consecințe negative asupra stocurilor ce s-ar acumula.

Concurența în plină dezvoltare, impune căutarea de soluții care să îngăduie leftinirea televizoarelor. Standardul francez de 819 linii (legiferat pentru a obține o imagine cît mai clară) este handicapat de faptul că, în R.F.G. se produc televizoare în culori cu numai 652 de linii, care sînt folosite și în Anglia.

...Dincolo de aceste drumuri întortochiate ale concurenței pentru marele public, televiziunea în culori prezintă atracția noutății și curiozitatea vederii cît mai fidele la distanță pe micul ecran.

Z. F.

note de drum

PRAGA MUZICALĂ

Am pornit pe străzile Pragăi în căutarea amintirilor muzicale cu gîndurile încărcate de zeci de cifre, date, episoade de istoriografie artistică culese dintr-o bogată literatură beletristică și muzicologică de la nuvela lui Moricke „Mozart în drum spre Praga" și cele două scrisori-pragheze ale lui Berlioz, la corespondența lui Beethoven și cronicile dedicate concertelor lui Liszt, Wagner, Ceaikovschi. Dar pe străzile Pragăi, toate istorioarele, toate valorile unei predocumentări gazetărești dobîndeso un anumit coeficient de sterilitate.

Praghezii cultivă muzica cu o pasiune geologică. Sublima melodie a clopotelor Lorettei, afișele permanente ale zecilor de formații muzicale, cadențele curgerii Vltavei, ritmurile dansurilor de copii, rezonanțele sutelor de plăci comemorative, toate vorbeso aici în Praga despre muzicalitatea, pasionalitatea artistică a poporului așezat în codrii Boemiei.

Dintr-o seculară contopire cu valorile muzicii au ieșit ilustre personalități creatoare ca: Bohuslav Cernohovsky (supranumit „Bach al cehilor"), compozitorul de opere Iosef Myslivécek numit în Europa anilor 1750 „divinul ceh", Antonin Reicha profesor de compoziție la Paris a lui Berlioz, Liszt, Frank, Jan Vaclav Stamic marele maestru al școlii de la Mannheim, virtuoși de renume europeană, compozitori de adîncă originalitate ca Smetana, Dvorak, Janacek, Martinu. Conservatorul din Praga este unul din cele mai vechi instituții de acest gen ale Europei. Casele, palatele, muzeele, străzile Pragăi, aminteso la fiecare pas, această adîncă istorie artistică.

Sîntem pe una din străzile din jurul străvechii universități caroline. Clădirea muzeului „Smetana" strălucește în apele Vltavei.

Pășim în casa în care a creat autorul marilor lucrări lirice cehe. Zeci de partituri, afișe, schițe, recompun în imagini de profundă sugestivitate viața cîntărețului Vltavei. Într-un colț claviatura pe care au sunat primele portative ale ciclului „Patria mea"...

Nu departe, lîngă podul Carol, clădirea unui vechi hotel amintește unui din popasurile tînărului Beethoven, care a cucerit cu brianta sa pianistică Praga vremii. Pe aproape, la Biserica Sf. Ana, a cîntat de multe ori Cristoph Gluck. Alături, în sala de concerte Slovansky Ostrov au dat concerte Berlioz, Liszt, Wagner, Kubelik. Aici pe cheiurile Vltavei, Wagner zămislea Tannhäuser. La un hotel alăturat, au stat Chopin și Bullov. În mijlocul unei grădini din strada Ke Karlova este muzeul comemorativ al lui Dvorak. Găsești aici în încăperile ce reconstituie sălile sale de lucru, sute de documente ce atestă gloria sa europeană și americană.

Într-un alt vechi cartier al Pragăi, în Strachov, vila „Betramka" adăpostește toate amintirile vizitei mozartiene. La Betramka, în vila soților Dussek, Mozart a găsit unicul loc de liniște și fericire al vieți sale. Spre deosebire de Viena, Praga i-a dăruit prietenii adînci și devotate. În Praga a compus și și-a auzit o nestemată: Don Juan.

Instrumentele, documentele din muzeul Betramka dăruie veacurilor amintirea zilelor petrecute de Mozart la Praga.

În cartea de impresii nume ilustre: Antonin Dvorak, Piotr Ilici Ceaikovski, Leos Janacek. Lîngă ei semnăturile a doi anonimi melomani praghezi: A. Rosenbaum și Joseph Seba. Ei au apărat cu pistolul în mînă casa amintirilor mozartiene în zilele de luptă împotriva fascismului.

Vara, pe aleile parcului Betramka răsună interpretările celor mai bune orchestre cehe. Melomanii ascultă aici cu religiozitate muzica lui Mozart.

Casele, sălile, teatrele Pragăi continuă aceste strălucitoare tradiții.

Zeci de orchestre, reputate formații de cameră, Festivalul anual „Primăvara la Praga" oferă continuu lumii muzicale exemplul dragostei adînci pentru arta sunetelor a locuitorilor de pe malurile Vltavei.

IOSIF SAVA

ARTICOL AL TOVARĂȘULUI CHIVU STOICA PUBLICAT ÎN „IZVESTIA"

LA 26 octombrie, ziarul „Izvestia" a publicat articolul „Viitorul este al comunismului", semnat de tovarășul Chivu Stoica, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Încheierea Sesiunii F. S. M.

Vineri s-au încheiat la Praga lucrările celei de-a 34-a sesiuni a Comitetului Executiv al F.S.M. În încheierea discuțiilor a luat cuvîntul Louis Saillant, secretar general al F.S.M.

Au fost adoptate o serie de documente, printre care rezoluțiile privind dezvoltarea unității de acțiune și noile relații sindicale internaționale, apărarea libertăților și drepturilor sindicale, activitatea F.S.M. în cadrul O.N.U. și a organismelor sale specializate.

Tovarășul Constantin Drăgan, președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, a părăsit vineri seara Praga, plecînd în U.R.S.S., unde va participa la adunarea sindicală internațională solemnă (Leningrad, 30—31 octombrie), consacrată semicentenarului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și va conduce delegația Uniunii Generale a Sindicatelor din România, invitată de Consiliul Central al Sindicatelor din U.R.S.S., să participe la sărbătorirea zilei de 7 Noiembrie.

pe scurt

UN BIOCHIMIST canadian a declarat în cadrul unei conferințe de presă că a fost pus la punct un nou medicament care ar putea vindeca leucemia. Medicamentul este extras dintr-o bacterie care se află în sol — de fapt o enzimă numită asparaginas — și care pînă acum a fost folosită cu succes în tratarea a 23 de cazuri.

CONFLICTUL care a izbucnit săptămîna trecută între morari și brutari, în chestiunea care dintre ei să suporte sporirea prețului grîului, ca urmare a hotărîrilor Pieței comune, continuă. Pînă la urmă, această scumpire o vor suporta tot consumatorii, dar numai cu începere de la 1 ianuarie, dată de la care guvernul francez a hotărît să sporească și prețul la pîine. La cîteva ore, după ce se sperase că pe baza unei soluții de compromis — propusă de guvern — cele două părți vor accepta să suporte jumătate din prețul scumpirii făinii, morarii au oprit livrările de făină către brutării. Agenția France Presse relatează că brutăriile sînt nevoite în momentul de față să lucreze numai cu stocurile pe care le mai dețin.

Delegația I.R.R.C.S., condusă de Alecu Costică, vicepreședinte al I.R.R.C.S., și-a încheiat vizita de prietenie în R. P. Chineză. Asociația de prietenie China—România a oferit o masă în cinstea delegației.

De asemenea, a oferit o masă însărcinatul cu faceri ad-interim al Republicii Socialiste România la Pekin, Iorgu Istrate. Au participat Lo Kuei-bo, adjunct al ministrului afacerilor externe al R. P. Chineze, Ciu Tu-nan, președintele Comitetului pentru relații culturale cu străinătatea, și alte persoane oficiale.

PRIMUL ministru al Laosului, prințul Suvanna Fuma, va vizita Australia, începînd de la 31 octombrie, unde va avea convorbiri cu primul ministru australian, Harold Holt. Potrivit agenției Associated Press, vor fi examinate probleme referitoare la situația din Asia de sud-est.

O EXPLOZIE a avut loc joi în fața clădirii Ministerului de Finanțe al Greciei, aflată în centrul Atenei, anunță agenția France Presse. După primele cercetări s-a constatat că este vorba de o bombă improvizată, asemănătoare cu cele care au explodat în ultimele luni. Nu s-au înregistrat victime.

Între 20 și 26 octombrie, la Budapesta, a avut loc a 31-a ședință a Comisiei Permanente C.A.E.R. pentru transporturi. Au participat reprezentanți ai Republicii Populare Bulgaria, Republicii Socialiste Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Mongole, Republicii Populare Polone, Republicii Socialiste România, Republicii Populare Ungare și U.R.S.S., precum și observatori din partea Organizației de colaborare a țărilor socialiste în domeniul căilor ferate.

La Praga s-au încheiat lucrările mesei rotunde organizate de redacția revistei „Probleme ale păcii și socialismului", consacrată centenarului „Capitalului" lui Marx și semicentenarului lucrării lui Lenin „Imperialismul — stadiul cel mai înalt al capitalismului". Din țara noastră au participat: prof. univ. Barbu Zaharescu, prof. dr. Teodor Postolache și conf. univ. Gheorghe Badrus.

Automobilele japoneze

Cea de a 14-a expoziție japoneză de automobile s-a deschis joi în pavilioanele de la „Haruni Pier" din Tokio. Printre cele peste 700 de tipuri de autovehicule și motociclete este prezentat și primul automobil japonez înzestrat cu motor cu piston rotativ. Firma „Mazda" expune automobilul înzestrat cu un motor cu două pistoane rotative, produs în colaborare cu firma N.S.U./Wenkel.

Sînt prezentate, de asemenea, numeroase tipuri de autocamioane de la tonaj foarte redus pînă la zeci de tone, de autobuze, microbuze și autovehicule utilitare pentru cele mai diverse întrebuințări și scopuri. Atenția vizitatorilor este reținută îndeosebi de standurile firmelor „Honda" și „Suzuki" care au realizat într-o nouă variantă automobile de capacitate mică, cele mai solicitate de cumpărătorii japonezi, convenabile pentru consumul redus și costul mic.

Ministrul de Interne al Braziliei a anunțat că actualul „Serviciu pentru protecția indienilor" va fi înlocuit cu un organism nou, denumit „Statutul indianului brazilian". În comunicatul dat publicității se subliniază că guvernul a hotărît să ia această măsură deoarece un număr de funcționari ai „Serviciului pentru protecția indienilor" s-au dedat la represiuni împotriva populației indigene și s-au făcut vinovați de vînzarea clandestină a unor pămînturi aparținînd indienilor, permițînd masacrarea și trecerea într-o stare de semisclavie a membrilor unor triburi de indieni. Comunicatul a precizat că mai mulți funcționari care s-au făcut vinovați de asemenea acțiuni au fost condamnați la pedepse cu închisoarea.

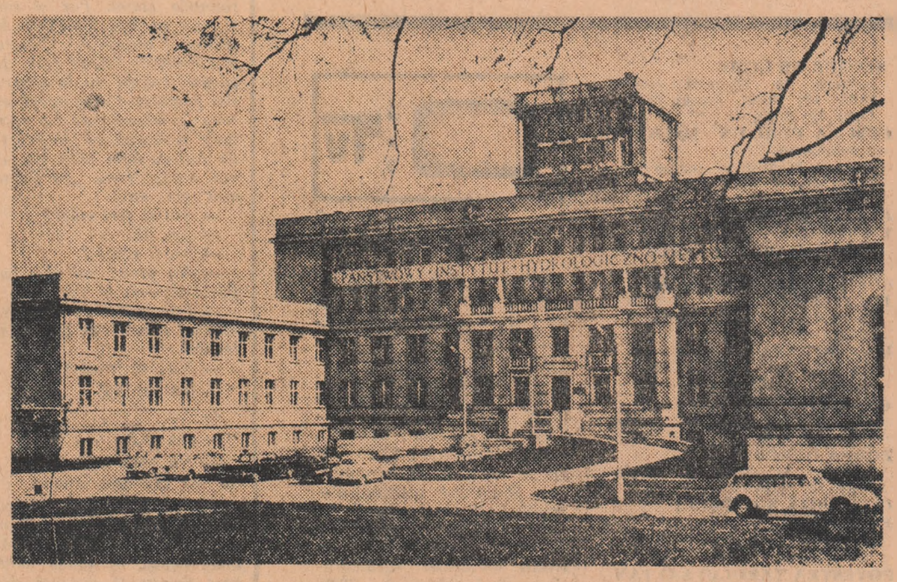

R. P. POLONĂ. — Clădirea Institutului de hidrologie și meteorologie din Varșovia

Ministrul Ordinei publice din Grecia, Pavlos Tatomis, a anunțat joi seara că 47 de persoane, printre care cunoscutul compozitor grec și deputat al E.D.A. Mikis Theodorakis, vor compare la 15 noiembrie în fața tribunalului militar din Atena sub acuzația de a fi desfășurat o activitate subversivă. Totodată, a făcut cunoscut că la 26 octombrie au fost arestați Gerassimos Notaras, colaborator al prof. Jean Meynaud de la Școala de științe politice din Paris, autor al cărții „Forțele politice din Grecia", Charalambos Protopappas și Themistoklis Sofoulis, fost secretar general în Ministerul Marinei Comerciale în timpul guvernului Papandreu. Ei sînt acuzați de a fi difuzat în străinătate publicații cu conținut „revoluționar".

DEZBATERI ÎN ADUNAREA NAȚIONALĂ PRIVIND ÎNVĂȚĂMÎNTUL FRANCEZ

Adunarea Națională a terminat vineri discutarea bugetului educației naționale pe anul 1968, după ce a ascultat expunerea făcută de ministrul educației naționale, Alain Peyrefitte și intervenția a 60 de deputați.

Bugetul educației naționale în Franța pe 1968 se ridică la 20.519 milioane de franci, reprezentînd 16,5 la sută din bugetul general al statului. Acest buget este cu două miliarde superior bugetului din anul în curs. „Bugetul educației naționale — a declarat ministrul Peyrefitte constituie o prioritate permanentă pentru guvern. Între 1958 și 1968, adică în zece ani, suma cheltuită de stat pentru un elev, s-a triplat. Totalitatea populației școlare (elevi și studenți) se ridică în Franța la 11.837.000 de tineri și copii. Bugetul din 1968 a prevăzut creditele necesare pentru aplicarea noii legi privind prelungirea școlarității obligatorii. Între anii 1958—1968 au fost prevăzute 300 000 de posturi noi la Educația Națională, care vor number în 1968 un efectiv total (personal didactic, cadre tehnice și administrative) de 700 000 de salariați, reprezentînd 50 la sută din efectivul total al funcționarilor publici francezi. Pentru prima dată în Franța cifra salariaților Educației Naționale depășește efectivele armatei. Un funcționar din doi — a declarat ministrul — se ocupă de educația unui francez din patru.

Deputații opoziției, în special cei ai Federației stîngii democratice și socialiste și ai Partidului Comunist Francez, fără a contesta eforturile pe care le face guvernul, au afirmat că aceste eforturi nu corespund nevoilor și creșterii demografice și nici creșterii venitului național. Reprezentantul Federației, deputatul André Boulloche, a subliniat că Franța se situează astăzi aproape pe ultimul loc dintre țările dezvoltate în ce privește procentul cheltuielilor consacrate educației naționale, în raport cu produsul național brut.

Intervenind în numele grupului comunist, deputatul Fernand Dupuy a spus printre altele: „Adevărata problemă nu este de a situa sau aprecia bugetul educației naționale în comparație cu anul trecut, ci de a-l examina în funcție de prezent și în vederea viitorului. Pentru a atinge obiectivele impuse, sau cel puțin pentru a amorsa perspectivele, este indispensabil ca educației naționale să i se acorde prioritatea priorităților, rezervîndu-se încă de pe acum 25 la sută din bugetul statului".

G. DASCAL
Corespondentul Agerpres la Paris

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".